Drugi Kristov Dolazak:

ili

KRATKO IZLAGANJE

o

MATEJU DVADESET ČETIRI

OD STARIJEŠ. JAMES WHITEA

I. izdanje.

„Reci nam kada će to biti i što će biti znak tvoga dolaska i kraja svijeta?“
– Učenici
„Kada vidite sve ove stvari, znajte da je blizu, pred vratima.“
– Isus

2022.

Čitatelju. – Pozivamo vas da obazrivo i u molitvi usmjerite pažnju na proročko obraćanje Sina Božjeg na stranicama koje slijede. A dok budete čitali ovu brošuru, neka Duh Sveti otvori vašem umu prelijepu harmoniju ove teme u nekoliko njenih dijelova, dok se ispunjava u crkvi od vremena prvog Kristovog dolaska do kraja ljudske probe. J. W.

MATEJ DVADESET ČETIRI

„Reci nam kada će to biti i što će biti znak tvoga dolaska i kraja svijeta?“ – Učenici

„Kada vidite sve ovo, znajte da je blizu, pred vratima“ – Isus

Niti jedna istina nadahnuća ne može biti jasnije izrečena od toga da Bog prorocima otkriva svoje namjere, kako bi ljudi i narodi mogli biti upozoreni prije njihovog ispunjenja. „Jer Gospod Bog zaista ne čini ništa ne otkrivši tajne svoje slugama svojim prorocima.“ Amos 3,7. Prije nego pohodi svojim sudovima, Bog svima jednako šalje dovoljno upozorenja da omoguće vjerniku da izbjegne Njegov gnjev, i da osude one koji se nisu obazirali na upozorenja. Tako je bilo prije potopa. „Vjerom Noa, upućen u ono što još ne bijaše vidljivo, pobojavši se, sagradi korablju na spasenje doma svojega. Time osudi svijet.“ Heb 11,7.

U kasnijem periodu kada su narodi potonuli u idolopoklonstvo i zločin, te kada je uništenje opakog Sodoma određeno, Gospod je rekao, „Zar da Ja skrivam od Abrahama što ja kanim učiniti kad će od Abrahama nastati velik i moćan narod, i svi narodi zemaljski blagoslivljat će se njime“? Post 18,17.18. A dužno upozorenje je dato pravednom Lotu, koji je, sa svojim kćerkama, bio sačuvan; i nitko, čak ni u tom okrivljenom gradu, nije poginuo bez dužnog

upozorenja. Lot je očigledno upozorio narod; a dok je tako razgovarao s njima, bio je „uznemiren besramnim razgovorom opakih“. 2Pt. 2,7.8. Kada je upozorio svoje zetove, „izgledao je kao onaj koji se šali“. Post 19,14. A kada su „ljudi iz grada, čak i ljudi iz Sodome, opkolili kuću, i stari i mladi, sav narod sa svih strana“, Lot ih je upozorio, te ih zamolio da odustanu od svoje zlobe. A oni su odmah uradili ono čemu su svi grešnici, još od dana pravednog Lota, skloni uraditi onima koji ih vjerno upozoravaju na njihove grijehe; naime, optužili su ga da je sudac.

Prije uništenja Jeruzalema od strane Tita, preteča je poslat da pripravi put pred Gospodom. Oni koji nisu prihvatili Krista, bili su odbačeni, „jer”, kako je rekao za Jeruzalem, upozoravajući narod na uništenje njihovog grada i hrama, „jer nisi prepoznao vrijeme svog pohođenja“. Luka 19,44. Imamo zabilježeno Gospodnje proročanstvo o uništenju Jeruzalema u vrijeme naraštaja koji Ga je odbacio, koje se ispunilo za manje od četrdeset godina od vremena Njegovog raspeća. I da bi kršćani u Judeji mogli izbjeći njegovu predstojeću propast, rečeno im je da kada budu „vidjeli Jeruzalem opkoljen vojskama“, ili, kako je zapisao Matej, gnusobu opustošenja, o kojoj govori prorok Daniel, kako stoji na svetom mjestu“, trebali su „bježati u planine“. Luka 21,20; Mt 24,15. Poslušali su upozorenje i sigurno pobjegli u Pelu. Takvo je svjedočanstvo nadahnuća u vezi sa Božjom brigom za svoj narod u prošlim vjekovima. I ne može se pretpostaviti da će promijeniti svoj način u budućnosti, kada ta budućnost treba ostvariti

krunski završetak svih proročkih objava.

Može li se bilo što naučiti iz Biblije vezano za vrijeme drugog dolaska, neodlučno je pitanje u mnogim umovima. To je ozbiljan zahtjev; a zbog same prirode predmeta vrijedan je pažljivog istraživanja i iskrenog odgovora. Žalosna je stvar što su mnogi, pod utjecajem popularnih predrasuda, odlučili da je vrijeme drugog dolaska tajna, sakrivena kod Gospoda. Dok se do ovih teško može doprijeti sa ovom temom, sve dokle god oni ostaju pod utjecajem onih religijskih učitelja koji osuđuju svako istraživanje o tome kao zadiranje u tajne Svemogućega, još uvijek postoji veći broj onih koji čekaju dokaz prije nego što odluče. Sa žarkom nadom da je na korist takvima, pišemo ovo.

Mi prihvaćamo Bibliju kao otkrivenje sa Neba. Ono što je Bog otkrio u toj knjizi, neka nijedan čovjek ne naziva misterijom, ili tajnom Svemogućeg. „Ono što je tajno pripada Gospodu Bogu našem; ali ono što je otkriveno, pripada nama i našoj djeci zauvijek.“ Pnz 29,29. Ako Sveti Spisi ne određuju nikakvo posebno vrijeme za drugi pojavak Krista, onda ljudi trebaju odmah napustiti uzaludno traženje dokaza za njegov skori dolazak. Međutim ako proročanstvo, na najjasniji i najskladniji način, ukazuje na vrijeme tog velikog događaja, te ako postoji dokaz da je „blizu, pred vratima“, tema odmah dobiva ogromnu važnost. Kada su se učenici raspitivali: „Što će biti znak tvoga dolaska i kraja svijeta“? Isus ih ne ukorava zbog ispitivanja onoga što je namjerno sakriveno od svih ljudi; već na to pitanje odgovara na nedvosmislen način. On čak navodi da bi trebali biti znaci tog

događaja na suncu, na mjesecu i na zvijezdama; te dodaje: „Kada vidite sve ovo, znajte da je blizu, pred vratima“. Jednostavna činjenica da Gospod spominje znake svog drugog dolaska, najbolji je mogući dokaz da njegov narod nije trebao ostati u neznanju o relativnoj blizini događaja. Dodajte ovom dokazu njegovu izjavu da kada se ovi znaci vide, njegov narod treba *znati* da je blizu, pred vratima, te stvar postaje izuzetno snažna. Vjerojatno niti jedno poglavlje Biblije ne govori potpunije i određenije o temi drugog Kristovog dolaska, od Mt 24. Pozivamo iskrenog čitatelja da usmjeri pažnju na kratko objašnjenje cijelog poglavlja.

Stih 1. „I iziđe Isus i ode od hrama; a učenici njegovi dođoše k njemu da mu pokažu građevine hrama.“ Isus se obraćao mnoštvu, u prisustvu svojih učenika. On je ukorio književnike i farizeje za njihove grijehe, te objavio propast Hebreja, njihovog grada i njihovog hrama. Pogl. 23. Učenici su pretpostavljali da će hram stajati zauvijek. I skrenuli su pažnju Kristu na njegovu veličanstvenost i čvrstoću, kao da bi htjeli da ga ubijede da je pogriješio.

Stih 2. „A Isus im reče: Ne vidite li sve ovo? Zaista vam kažem: Neće ovdje ostati kamen na kamenu, koji neće biti zbačen.“ Ova Učiteljeva izjava mogla je dublje zainteresirati učenike. A da li su pretpostavljali da će se uništenje hrama, Kristov dolazak i kraj vijeka desiti u isto vrijeme, ili u različitim periodima, nije važno, jer je Krist, u svom odgovoru u ovom poglavlju, jasno govorio o svakom zasebno, te je svakom dao svoje mjesto u proročkoj povijesti događaja.

Stih 3. „A dok je on sjedio na Maslinskoj gori, pristupiše mu učenici nasamo govoreći: „Reci nam kada će to biti i koji će biti znak tvojega dolaska i svršetka svijeta“?“ Ova pitanja se odnose, prvo, na uništenje Jeruzalema; a drugo, na Kristov drugi dolazak na kraju kršćanskog doba. Naš Gospod im je jasno odgovorio; ne, doduše, pred različitim mnoštvom; nego u privatnom razgovoru sa svojim učenicima. Pošto Krist ovdje govori svojim učenicima; njegove riječi su stoga u ovom proročkom govoru upućene crkvi. Obratite pažnju na oprez koji je dao naš Gospod dok počinje odgovarati na ova pitanja.

Stihovi 4,5. „A Isus odgovori i reče im: Čuvajte se da vas nitko ne zavede. Jer će mnogi doći u ime moje govoreći: Ja sam Krist, i mnoge će prevariti.“ Isus je poznavao ljudska srca i znao je da će mnoge varalice ustati i prevariti mnoštvo ljudi. On ovdje upozorava svoje učenike i čuva ih od obmana pokvarenih i ambicioznih ljudi. Takvo je bilo općenito iščekivanje pojave Mesije među Hebrejima, da će mnogi tvrditi da su oni Krist, da bi ostvarili sebične namjere. Buck, u svom Teološkom rječniku[1], daje sljedeću listu lažnih Krista koji su se pojavili tokom kršćanske dispenzacije.

1. Caziba, koji se postavio na čelo hebrejske nacije i proglasio se njihovim dugo iščekivanim Mesijom. Da bi olakšao uspjeh svog smjelog poduhvata, promijenio je ime u Bar Kohba, aludirajući na Zvijezdu koju je prorekao Bileam. Hadrijan je podigao vojsku i poslao je protiv njega. On se povukao u grad po imenu Bither, gdje je bio opkoljen. Bar Kohba je

1 Theological Dictionary. – prim. prev.

ubijen u opsadi, grad je zauzet i užasno opustošenje je uslijedilo. Hebreji su sami dozvolili da, tokom ovog kratkog rata protiv Rimljana u obrani ovog lažnog Mesije, izgube petsto ili šeststo tisuća duša. Ovo se dogodilo u prvom dijelu drugog stoljeća.

2. Za vrijeme vladavine Teodozija mlađeg, godine Gospodnje 434., drugi varalica se podigao, zvani Mojsije Cretensis. Pretvarao se da je drugi Mojsije, poslan da izbavi Hebreje koji su živjeli na Kreti.

3. Za vladavine Justina, oko 520. godine, pojavio se još jedan varalica koji je sebe nazvao Mojsijevim sinom. Zvao se Dunaan. Ušao je u arapski grad Feliks, te tamo silno tlačio kršćane; ali ga je zarobio i ubio Elesban, Etiopski general.

4. Godine 529., Hebreji i Samarjani su se pobunili protiv Cara Justinijana, i postavili jednog Justina za svog kralja; i smatrali su ga Mesijom. Car je poslao vojsku protiv njih, pobio veliki broj njih, zarobio njihovog lažnog Mesiju i odmah ga pogubio.

5. Godine 571., rođen je Muhamed, u Arabiji. U početku je sebe proglasio Mesijom koji je obećan Hebrejima. Na ovaj način povukao je mnoge od tog nesretnog naroda za sobom. Stoga se u nekom smislu, može ubrojiti u lažne Mesije.

6. Oko 721., godine, u vrijeme Leona Izaurijskog, u Španjolskoj je ustao još jedan lažni Mesija; zvao se Serenus. Povukao je za sobom veliko mnoštvo u njihov nemali gubitak i razočarenje, ali su sve njegove pretenzije propale.

7. Dvanaesto stoljeće je bilo plodno lažnim Mesijama; oko 1137., pojavio se u Francuskoj jedan

koji je ubijen, i mnogi od onih koji su ga pratili.

8. Godine 1138., Perzijance je uznemirio jedan Hebrej koji je sebe nazvao Mesijom. Sakupio je ogromnu vojsku. Međutim i on je bio pogubljen, a njegovi sljedbenici su tretirani sa velikom nehumanošću.

9. Godine 1157., lažni Mesija je uzburkao Hebreje u Cordobi, u Španjolskoj. Mudriji i bogatiji su ga gledali kao luđaka, ali veliki dio Hebreja u tom narodu je vjerovao u njega. Tom prilikom su uništeni skoro svi Hebreji u Španjolskoj.

10. Godine 1167., u kraljevstvu Fez je ustao još jedan lažni Mesija, koji je donio velike nevolje i progon Hebrejima koji su bili rasijani po toj zemlji.

11. Iste godine jedan Arap se postavio za Mesiju i pretvarao da čini čuda. Kada je za njim izvršena potraga, njegovi sljedbenici su pobjegli.

12. Nedugo nakon toga, jedan Hebrej koji je živio s druge strane Eufrata, nazvao je sebe Mesijom i povukao za sobom ogromno mnoštvo ljudi.

13. Godine 1174., u Perziji je ustao vračar i lažni Krist, koji se zvao David Almusser. Pretvarao se da se može učiniti nevidljivim; ali je ubrzo uhvaćen i pogubljen, a njegovoj braći Hebrejima je izrečena velika novčana kazna.

14. Godine 1176., u Moravskoj je ustao još jedan ovakav varalica. Ali vladavina obmane je kratka, i čini se da je njegova sudbina bila slična onoj njegovog prethodnika.

15. Godine 1199., u Perziji se pojavio čuveni varalica i buntovnik po imenu David el David. Bio je

učen čovjek, veliki vračar i pretvarao se da je Mesija. Podigao je vojsku protiv kralja, ali je uhvaćen i zatvoren.

16. O još jednom lažnom Kristu u ovom istom stoljeću govore nam Majmonid i Salomon; ali ne bilježe ni njegovo ime, ni zemlju, ni dobar ili loš uspjeh. Ovdje možemo primijetiti da se ne manje od deset lažnih Krista pojavilo u dvanaestom stoljeću i donijelo ogromne nesreće i uništenja Hebrejima u raznim dijelovima svijeta.

17. Godine 1497., nalazimo još jednog lažnog Krista, koji se zvao Ismael Sofus, koji je obmanuo Hebreje u Španjolskoj. On je također poginuo, a oni koji su vjerovali u njega su rasijani.

18. Godine 1500., Rabin Lemlem, Njemački Hebrej iz Austrije, proglasio je sebe pretečom Mesije i oborio vlastitu peć, obećavši svojoj braći da će sljedeće godine ispeći svoj kruh u Svetoj zemlji.

19. Godine 1509., jedan koji se zvao Pletferkorn, Hebrej iz Kolna, pretvarao se da je Mesija. Međutim, kasnije je on, postao kršćanin.

20. Godine 1534., Rabin Salomo Molcho, koji je tvrdio da je Mesija, spaljen je na smrt od Karla petog iz Španjolske.

21. Godine 1615., lažni Krist se podigao u Istočnim Indijama i naveliko su ga pratili portugalski Hebreji, koji su bili rasijani po toj zemlji.

22. Godine 1624., još jedan se u Nižim Zemljama[2] pretvarao da je Mesija Davidove porodice i Natanove loze. Obećao je da će uništiti Rim te srušiti Antikristovo i Tursko Carstvo.

---

2 Regija oko današnje Nizozemske. – prim. prev.

23. Godine 1666., pojavio se lažni Mesija, Sabatai Sevi, koji je napravio veliku buku i stekao veliki broj prozelita. Rođen je u Aleppu, nametao se Hebrejima dugo vremena, ali je kasnije, u želji da spasi svoj život, postao Muhamedov sljedbenik i na kraju je obezglavljen.

24. Posljednji lažni Krist koji je imao značajan broj obraćenika; bio je jedan Rabin Mordecai, Hebrej iz Njemačke. Pojavio se 1682.. Nedugo zatim je otkriveno da je varalica, pa je morao bježati iz Italije u Poljsku, da bi spasio svoj život.

Ovdje, dakle, imamo zapis o dvadeset četiri lažna Krista koji su se pojavili u različitim trenutcima tokom perioda od oko tisuću tristo godina kršćanskog perioda, te prevarili „mnoge", kako je Gospod rekao.

Stihovi 6–8. „A čut ćete za ratove i za glasove o ratovima. Pazite, ne uznemirujte se! Sve se to naime treba dogoditi, ali to još nije svršetak. Jer ustat će narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva. I bit će gladi i pošasti i potresā na raznim mjestima. No sve je to tek početak trudova."

Ratovi, gladi, pošasti i potresi dešavali su se u različitim periodima od kada su ove riječi izgovorene. Stoga se oni, pošto su oduvijek postojali, ne mogu smatrati posebnim znacima kraja. Međutim, može se dokazivati, sa dobrim stupnjem dosljednosti, da Sveto Pismo uči da će ove nesreće postojati u posljednjim danima u toj mjeri da predstavljaju znak približavanja Suda. Želimo jasno zadržati važnu činjenicu na umu, da sveto Pismo zaista uči kada ljudi ne mogu, a kada mogu, očekivati drugi pojavak Krista.

Sveti pisci su tako usuglašeni u povezivanju sudova kao što su rat, glad, pošast i potres sa posljednjim Sudom, da su učenici bili u opasnosti zaključiti da će kraj odmah uslijediti nakon prve pojave ovih nesreća; stoga je dat oprez: „jer sve se to naime treba dogoditi, ali to još nije svršetak“. Ovdje su učenici bili jasno poučeni da ne trebaju očekivati kraj u njihovom vremenu. Ova činjenica je vrijedna iskrene pažnje onih koji se protive objavljivanju drugog Kristovog dolaska u obliku posebne poruke. Ovi ponekad tvrde da je bilo ispravno da učenici traže Krista u svoje vrijeme, te da je bilo biblijski i ispravno za sve kršćane da traže drugi pojavak Krista u svoje vrijeme, od dana dvanaestorice izabranih do današnjeg vremena. I oni odlučuju da se u našem vremenu ne može više naučiti i vjerovati po pitanju ove teme, nego što je moglo za vrijeme kršćana prošlih generacija, te da se javnost ne treba sada usmjeriti ka ovom velikom pitanju, ništa više nego u svim prošlim vremenima od prvog Kristovog dolaska.

Vidjeli smo da je ovo mišljenje netočno što se tiče ranih učenika. Oni se navode vezano za daleku budućnost kao vrijeme kada njihov Gospod treba doći. Oni su uvjereni da ne moraju biti uznemireni kada čuju o ratovima i glasinama o ratovima; „jer sve se to naime treba dogoditi, ali to još nije svršetak“. Naš Gospod stoga vodi umove svojih učenika, kao što ćemo vidjeti u razmatranju ovog poglavlja, kroz vrijeme velikog otpadništva i dugog perioda vladavine papskog Rima, prije nego što spomene znak njegovog drugog dolaska. On ne nagovještava da njegov narod

tokom ovih dugih perioda može očekivati kraj. Ne, niti jednom. Ali kada se približi našem vremenu, Gospod daje znake na suncu, mjesecu i zvijezdama, te dodaje: „Kada vidite sve ovo, znajte da je blizu, pred vratima“.

Zabilježite ovo: Naš Gospod ne spominje ratove, glad, pošasti i potrese kao znake svog drugog dolaska; nego kao događaje uobičajene tokom cijelog kršćanskog doba, koji moraju postojati prije kraja. A povijest svjedoči da su ove nesreće obuhvaćale najmanje sedamnaest stoljeća. Sljedeći navodi su iz djela Noah Webstera, LL. D., objavljenog 1799.:

„Glađu i mačem, 580,000 Hebreja je ubijeno između 96. i 180. nove ere.

U Antiohiji, od 96. do 180. n. e., potresi su uništili 13 gradova i preko 100,000 života.

U Rimu, 169. n. e., kuga je ubijala 10,000 dnevno.

U Rimu, 187. n. e., kuga se pojavila i trajala tri godine.

U Londonu, 310. n. e., od gladi je umrlo 40,000.

446. n. e., 17. Rujna, potres je srušio zidine Konstantinopolja i palo je 57 kula.

U Rimu, 539. n. e., u jednom okrugu je umrlo 50,000.

U Antiohiji, 588. n. e., potres je ubio 60,000 ljudi.

590. n. e., kuga je ubijala 10,000 dnevno u Turskoj.

679. n. e., velika glad u Engleskoj, tri godine.

717. n. e., u Konstantinopolju je 300,000 umrlo od kuge.

1005. n. e., potresi tri mjeseca, praćeni kugom, od koje je, kako se kaže umrla jedna trećina ljudske rase.

1077. n. e., u Konstantinopolju je toliko umrlo od kuge i gladi da ih živi nisu mogli sahraniti.

1124. n. e., u Italiji je vladala tolika glad da su mrtvi ležali na ulicama nesahranjeni; a u Engleskoj je jedna trećina ljudi umrla od kuge.

1294. n. e., u Engleskoj su tisuće umrle od gladi.

1345. n. e., u Londonu je 50,000 umrlo od kuge i gladi, te sahranjeno na jednom groblju; u Norwichu 50,000; u Veneciji 100,000; u Firenci 100,000; u istočnim nacijama 20,000,000. To se zvalo crna smrt.

1352. n. e., u Kini je 900,000 umrlo od gladi.

1450. n. e., u Milanu je 60,000 umrlo od kuge.

1611. n. e., u Konstantinopolju je 200,000 umrlo od kuge.

1625. n. e., u Londonu je 35,000 umrlo od kuge.

1626. n .e., u Lionu je 600,000 umrlo od kuge.

1665. n. e., u Londonu je 68,000 umrlo od kuge.

1775. n. e., na Istoku, potres je uništio grad Lisabon, ubivši 50,000. U Mityleneu, te grčkom Archipelagou, srušio je 2,000 kuća. Potresao je svu Španjolsku obalu. Uslijedila je kuga, koja je uništila 150,000 života u Konstantinopolju."

Stihovi 9, 10. „Tada će vas predavati na muke i ubijati vas. I svi će vas narodi zamrziti zbog imena mojega. I mnogi će se tada sablazniti, i jedni će druge izdavati, i mrziti jedni druge." Ovo je kratak opis muka i mučeništva crkve Kristove. Tisuće vjernih Isusovih sljedbenika najokrutnije je pogubio poganski Rim; ipak proročanstvo se nesumnjivo posebno odnosi na dug period papskih progona, u kome je najmanje pedeset miliona Kršćana pogubljeno na

najokrutniji način koji su zli ljudi i demoni mogli smisliti. U ovim stihovima smo dovedeni od dugog perioda mučeništva crkve Isusa Krista, blizu sadašnje generacije.

LAŽNI PROROCI

Stih 11. „I ustat će mnogi lažni proroci, i zavesti mnoge.“ U uobičajenoj upotrebi riječi, prorok je onaj koji proriče; međutim ta riječ ponekad znači jednostavno učitelj. Proroci Božji objavljuju budućnost, poučeni dobrim anđelima i Duhom Božjim. Lažni proroci predviđaju uz pomoć zlih duhova i Sotonske sile. A dok to vrijedi za one koji su pod direktnim nadahnućem superiornih bića, dobrih ili zlih, posvećeni učitelji božanske istine mogu se smatrati Božjim prorocima; a učitelji zablude se mogu ispravno nazvati lažnim prorocima. Istiniti i lažni proroci mogu se prepoznati.

Božji proroci su učitelji čistoće, ukoritelji grijeha, te vjerni u upozoravanju ljudi na opasnosti koje dolaze. Dužnosti onih koje Bog poziva da govore u njegovo veliko ime jasno su izrečeni od strane svetih pisaca. Ovdje citiramo troje od njih.

Iz 58,1 „Viči na sav glas, ne štedi se, podigni glas svoj kao truba, i pokaži narodu mome prijestupe njegove, i domu Jakovljevu grijehe njegove.“

Joel 2,1 „Zatrubite u trubu na Sionu, i oglasite uzbunu na svetoj gori mojoj. Neka drhte svi stanovnici zemlje; jer dolazi dan Gospodnji, jer je blizu.“

2Tim. 4,1.2 „Zaklinjem te, dakle, pred Bogom i Gospodom Isusom Kristom, koji će suditi živima i mrtvima u vrijeme svog pojavljivanja i svog kraljevstva; propovijedaj riječ; budi uporan u dobrom vremenu i lošem vremenu; prekori, ukori, ohrabruj sa svim dugotrpljenjem i doktrinom."

Lažni proroci ne ukoravaju ljude za njihove grijehe i ne upozoravaju ih na opasnost koja dolazi; već objavljuju mir grešniku. Njihova učenja odvode od Boga i njegove riječi, te su takva da gode neobraćenom umu. Nadahnuti pisci su također nedvosmisleno govorili o svjedočanstvu i djelu lažnih proroka. Navest ćemo nekoliko stihova za primjer.

Ez 13,9.10 „I ruka moja bit će protiv proroka koji imaju isprazna viđenja i proriču laž. Neće više biti u zboru naroda mojega i neće biti upisani u popis doma Izraelova niti će ući u zemlju Izraelovu. Tada će spoznati da sam ja Gospodin Gospod. Jer, budući da obmanjuju moj narod govoreći: 'Mir' – a mira nema, i jedan gradi zid, a drugi ga, eno, premazuju krečom."

Jr 6,13.14 „Jer od najmanjega od njih pa do najvećega među njima svatko gramzi za dobitkom; i od proroka pa do svećenika svatko čini laž. I olako liječe ranu naroda mojega govoreći: 'Mir! Mir'! – a mira nema."

Jr 14,13.14 „Tada rekoh: „Ah, Gospodine Gospode! Eno, proroci im govore: 'Nećete vidjeti mača i neće u vas biti gladi, nego ću vam dati pouzdan mir na ovome mjestu'"." A Gospod mi reče: „Ti proroci laž prorokuju u moje ime; niti sam ih poslao niti sam im zapovjedio niti sam im govorio. Oni

vam prorokuju lažno viđenje i proricanje i ništavilo i obmanu srca svojega."

Nakon što je navedena dužnost vjernog sluge Božjeg da propovijeda riječ, da prekorava, da ukorava, te sa svim dugotrpljenjem i doktrinom ohrabruje, apostol kaže: „Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrav nauk, nego će po vlastitim požudama sebi gomilati učitelje da im škakljaju uši; i uho će od istine odvraćati, a priklanjati se bajkama". 2Tim. 4,3.4. To vrijeme je sada u potpunosti došlo. Narod bira radije ugodne bajke, koje ga ne uznemiravaju u njihovim grijesima, nego ukoravajuće i prodorne objave riječi Božje. Oni vole biti zavedeni učenjima lažnih proroka, i „koji kažu vidiocima: „Ne gledajte viđenja"!, a prorocima: „Ne prorokujte nam što je prȁvo; govorite nam blage stvari, obmane nam prorokujte"! Iz 30,10.

„Zar da to ne kaznim? riječ je Goospodnja da se narodu takvu duša moja ne osveti? Strahote i grozote zbivaju se u ovoj zemlji: proroci prorokuju lažno i svećenici upravljaju na svoju ruku, a moj narod voli da bude tako. Ali što ćete učiniti na svršetku?" Jr 5,29 – 31. Uši naroda pune se prijemčivim bajkama o obraćenju svijeta, da dobro vrijeme dolazi, i da tek ulazimo u: zlatno doba. Upozorenja Božje riječi ponositima, oholima, sujetnima, bogatima, grešnicima u Sionu i onima izvan Siona, zadržavaju lažni učitelji ovih vremena. Mnogi od njih se čak usuđuju naučavati da je moralni zakon deset zapovijedi ukinut. I kao rezultat takvog pravca, i takvog učenja, vidimo u deklariranoj crkvi Isusa Krista, da bezakonje obiluje.

BEZAKONJE OBILUJE

Stih 12: „I zato što će se bezakonje umnožiti, ohladnjet će ljubav mnogih.“ Očigledno je da se i obilje bezakonja i sve veća hladnoća ljubavi kod mnogih, ispunjavaju u deklarativnoj crkvi Isusa Krista. Ljudi prvo moraju iskusiti ljubav Božju i nebeske stvari, prije nego što ta ljubav ohladi. Stoga se obični, neobraćeni grešnici ovdje ne nazivaju otpadnicima. A opet, rasprostranjenost bezakonja samo u neobraćenom svijetu, potaklo bi crkvu na veću marljivost i više pobožnosti, umjesto da bude uzrok otpadništva. Dakle, bezakonje koje se ovdje spominje nalazi se u samom srcu deklarirane crkve, šireći svoj hladni utjecaj kroz cijelo tijelo. Kao rezultat toga, ljubav mnogih je ohladnjela. Sa ovim se slažu i riječi apostola:

„A ovo znaj: u posljednjim danima nastat će teška vremena. Jer ljudi će biti sebeljupci, srebroljupci, hvalisavci, oholice, hulitelji, roditeljima neposlušni, nezahvalni, nesveti, bešćutnici, nepomirljivci, klevetnici, neobuzdani, surovi, nedobroljubivi, izdajice, nepromišljenici, umišljenici, ljubitelji užitaka više nego ljubitelji Boga. Imaju obličje pobožnosti, ali su se sile njezine odrekli. I njih se kloni!“ 2Tim 3,1–5. Ovdje je popis osamnaest grijeha, koji se nalaze kod onih koji imaju oblik pobožnosti. Ovo nisu nevjernici i obični svjetovni grešnici, jer nemaju oblik pobožnosti; već su oni muškarci i žene koji se izjašnjavaju da su sljedbenici Isusa Krista. A iako oni ispovijedaju pobožnost visoku kao Nebo, ovi grijesi

leže pred njihovim vratima. A zbog njihovog primjera i njihovog hladnog utjecaja, mnogi su odvedeni sa poniznog puta koji vodi u Nebo i njihova ljubav se sve više hladi.

KRAJ

Stih 13: „Ali tko ustraje do kraja, taj će se spasti." Riječ *kraj*, gdje god da se koristi u ovom poglavlju, odnosi se na kraj vremena, i na ništa drugo. To je kraj koji se u Novom zavjetu povezuje sa drugim pojavkom Isusa Krista. Ako se inzistira da se riječ kraj odnosi na kraj smrtnog života, onda mi odgovaramo da učenici nisu pitali svog Gospoda (vidi stih 3) kada oni trebaju umrijeti; nego „što će biti znak tvoga dolaska i kraja svijeta"? Niti Gospod govori o smrti, kada kaže (vidi stih 6), „Ali tada još nije kraj". I zaista bi bilo čudno pretpostaviti da riječ kraj, u 14. stihu, znači smrt. Ako netko smatra da je takav stav prihvatljiv, neka ga pročita u tekstu, na sljedeći način: I propovijedat će se ovo evanđelje o kraljevstvu po cijelom svijetu, za svjedočanstvo svim narodima, i tada će doći smrt. Besmisleno!

Stih 14: „I propovijedat će se ovo evanđelje o kraljevstvu po cijelom svijetu, za svjedočanstvo svim narodima, i tada će doći kraj." Ovo je prvi znak kraja koji je dao naš Gospod u odgovoru na pitanje: „Što će biti znak tvoga dolaska i kraja svijeta"? Međutim ovaj stih bi navodno trebao dokazati da će se svi ljudi obratiti i da će tada uslijediti tisuću godina u kojima će svi „poznati Gospoda, od najmanjeg do

najvećeg“. Neki smatraju da su tisuću godina iz Otk 20, proročke, svaki dan u godini predstavlja godinu, što čini tristo šezdeset i pet tisuća godina. Pa ipak, mnogi od ovih ljudi uče da se ništa ne može znati o vremenu drugog dolaska. Međutim zar ne bi oni trebali znati kada je njihov navodni milenij počeo, bilo da se radi o doslovnom vremenu ili proročkom? Svakako bi trebali. Tada bi znali kada bi se završio i kada bi bio dolazak Sina čovječjeg, i Suda. Ako oni koji podržavaju milenij ne mogu reći kada počinje, teško da bi ga vrijedilo imati. Ako bi mogli reći kada počinje, sigurno bi mogli reći kada će se završiti. Ovi ljudi bi trebali biti posljednji koji će se suprotstaviti gledištu da proročka riječ ukazuje upravo na naraštaj koji će biti svjedok drugog dolaska.

Međutim tekst ne kaže da će čak svaki pojedinac čuti ovo evanđelje o kraljevstvu. Ne kaže da će se itko obratiti i posvetiti njime. A nalazimo da je daleko od toga da nagovještavamo da će svijet biti obraćen i ostati takav tisuću godina, i da oni koji trebaju uživati u tom sretnom periodu neće znati ništa o tome kada će se završiti dolaskom Sina čovječjeg, i otkrivenim slavama Jehove, Isusa, i moćnih anđela. Tekst jednostavno kaže: Prvo. „A ovo evanđelje o kraljevstvu propovijedat će se po cijelom svijetu.“ Drugo. „Za svjedočanstvo svim narodima.“ Treće. „I *tada* [ne tisuću godina kasnije, niti tristo šezdeset i pet tisuća; nego TADA] će doći kraj.“ Ako razumijemo frazu „ovo evanđelje o kraljevstvu“, da je evanđelje u općeprihvaćenom smislu riječi, zar posao nije skoro završen?

J. Litch, u svojim „Proročkim izlaganjima[3]“, str. 147, pod naslovom, „Znaci vremena[4]“, kaže: „Vlč. J. O. Choules, autor opsežnog djela, Povijest misija[5], od apostolskog doba do danas, priupitan je, prošlog svibnja (1842.), da li zna za neki narod koji nikada nije primio evanđelje, odgovorio je da ne zna; međutim on je mislio da obećanje podrazumijeva nešto više od toga da se samo oskudno propovijeda u svakom narodu. Isto pitanje je postavljeno Vlč. G. Janesu, generalnom financijskom zastupniku Američkog biblijskog društva, a dobiven je skoro isti odgovor. Dr. Nathan Bangsu, koji je godinama bio na čelu metodističkih misionarskih funkcija, postavljeno je pitanje, a nakon nekog vremena razmišljanja, odgovorio je da vjeruje da postoji pleme, negdje na sjeverozapadnoj obali Sjeverne Amerike, kome nikada nije bilo propovijedano“.

William Miler, u svojim „Predavanjima[6]“, str. 288, kaže: „Nije li ovaj znak već ostvaren? Biblija je prevedena na više od dvije stotine različitih jezika; misionari su poslani među sve nama poznate narode na svijetu, sve dok se evanđelje nije proširilo na četiri strane zemlje. Počelo je u Aziji. U danima apostola, ta četvrtina je bila puna svjetlosti. Odatle je otišlo u Afriku; i tokom brojnih stoljeća Afrika je pružala svoje ruke ka Bogu. Europa je također imala dugo objavljivanje evanđeoskih blagoslova; a sada Amerika,

3 Prophetic Expositions. – prim. prev.

4 Signs of the Times. – prim. prev.

5 History of Missions. – prim. prev.

6 Lectures. – prim. prev.

posljednja četvrtina globusa, žanje žetvu duša za posljednji dan. Evanđelje je kao sunce izašlo na istoku, a zaći će na zapadu“.

Ali ako se izraz, „ovo evanđelje o kraljevstvu“, razumije da se primjenjuje na objavu dolaska i kraljevstva Kristovog, ispunjenje je jednako očigledno. A čini se da je neophodno tako razumjeti odlomak, pošto je dat kao odgovor na pitanje: „Što će biti znak tvoga dolaska i kraja svijeta“?

Campbellov prijevod ovog stiha nesumnjivo favorizira ovakav pogled na temu: „I ova dobra vijest o kraljevskoj vlasti bit će objavljena po cijelom svijetu, radi obavještavanja svih nacija, i tada će doći kraj“. Whitingova verzija također daje istu ideju: „I ova dobra vijest o kraljevstvu bit će propovijedana po cijelom svijetu, za svjedočanstvo svim narodima, i tada će doći kraj“.

J. Litch, u svom predavanju o Mateju 24, *Advent Herald*, 23. rujna 1850., kaže da je „Joseph Wolfe posjetio i objavio evanđelje o kraljevstvu, na četiri kraja svijeta, Protestantima, Katolicima, Muhamedovcima, Hebrejima i poganima“.

„Veliki Američki pokret na ovu temu, i širenje informacija u vezi s tim, u posljednjih deset godina, suviše je dobro poznat da bi na ovom mjestu trebale detaljnije napomene. Ni rad ni požrtvovnost nisu uskraćene u širokom i brzom širenju dobre vijesti o kraljevstvu, onoliko koliko je engleski jezik mogao objaviti. Bila je poslana na četiri strane svijeta, te na morske otoke, na krilima svih vjetrova.“

E. R. Pinney, u svom Izlaganju o Mateju 24,

objavljenom 1848., kaže:

„Već 1842., publikacije o drugom dolasku bile su poslane do svih misionarskih stanica u Europi, Aziji, Africi i Americi, sa obje strane Stjenjaka. Ovu doktrinu nalazimo u Tartariji, prije oko dvadeset pet godina, a vrijeme određeno za Kristov dolazak bilo je 1844.. Ovu činjenicu dobivamo od irskog misionara u Tartariji kome je jedan Tartarski svećenik postavio pitanje kada će Krist doći drugi puta. On je odgovorio da ne zna ništa o tome. Tartarski svećenik je izrazio veliko iznenađenje takvim odgovorom misionara koji je došao da ih pouči biblijskim doktrinama, te je zapazio „da je on mislio da bi to svi koji imaju Bibliju vjerojatno znali". Tartarski svećenik je tada iznio svoje viđenje, navodeći da će Krist, kako je mislio, doći oko 1844. n.e.. Misionar je poslao kući izjavu o činjenicama, koja je objavljena u *Irskom magazinu*[7], 1821.. Zapovjednici naših brodova i mornari, nam kažu da ne idu tamo gdje saznaju da im ova objava nije prethodila, te su česta istraživanja učinjena od strane njih u pogledu te objave."

The Advent Shield, Vol. I., Br. 1, str. 86,87, kaže: „Mi gledamo na objavu koja je načinjena, da predstavlja viku anđela koji je objavio: '*Došao je čas suda njegovog*'. Otk 14,6.7. To je zvuk koji treba doprijeti do svih naroda; to je objava 'vječnog evanđelja', ili 'tog evanđelja o kraljevstvu'. U ovom ili onom obliku, ova vika je otišla po Zemlji gdje god da se nalaze ljudska bića, i imali smo priliku poslušati činjenice. Unutar posljednjih šest godina, publikacije

7 Irish Magazine. – prim .prev.

koje se bave ovom temom poslane su do skoro svake Engleske i Američke misionarske stanice na globusu; barem svima onima, kojima smo imali pristup".

The Signs of the Times, 14. velj. 1844., kaže: „Jedan brat, kapetan broda koji je sada u Engleskoj, piše svojim prijateljima da je njegov brod pristao u Newportu, u Walesu, na četrdeset dana zbog oluja, tokom kojih mu je neprekidno dolazila gomila osoba raspitujući se o dolasku Gospodnjem, čuvši da je Adventista. Među njima su bili propovjednici i laici koji su rado primali istinu, i prihvaćali je svim svojim srcem".

Starješina R. Hutchinson, *Midnight Cry*, 5. lis. 1843., kaže: „Ja šaljem oko 1.500 primjeraka *Voice of Elijah* [Adventni časopis] u Europu svakih četrnaest dana, pored onoga što podijelim po Provincijama. To sam redovno radio u posljednjih pet mjeseci. Učinak, vječnost će otkriti".

Govoreći o starješini Hutchinsonu, i o njegovom *Voice of Elijah*, F. G. Brown kaže: „On ih je proslijedio prema Kanadi, Novoj Škotskoj, Novom Brunswiku, Newfoundlandu, Engleskoj, Irskoj, Škotskoj, Walesu, Francuskoj, Njemačkoj, Konstantinopolju, Rimu, itd., itd".

Međutim bit će postavljeno pitanje: da li je ta objava kojom se takva istina propovijedala dovoljna objava za ispunjenje proročanstva? Otk 14,6.7; Matej 24,14. Odgovor je, ako je bilo dovoljno u danima apostola, i sada je. Da je tako bilo tada, jasno je iz Dj 19,8–10, gdje je Pavao dvije godine propovijedao ili poučavao u Efezu, tako da su svi oni u Aziji, Hebreji

i Grci također, čuli riječ Gospoda Isusa. Nisu svi mogli čuti propovijed, ali su čuli zvuk evanđelja. U tom smislu ne sumnjam da se „evanđelje o kraljevstvu propovijedalo po cijelom svijetu“.

Još uvijek čekamo približavajući kraj. A kada se namjera Božja u objavi dolazeće vladavine Krista u potpunosti ostvari, *tada* će doći kraj.

KADA ĆE SE OVO ZBITI?

Pošto je naš Gospod prešao kroz važne događaje u kršćanskom periodu sve do samog kraja, u stihovima 5–14, se vraća nazad i iznosi uništenje Jeruzalema, u stihu 15, kao odgovor na pitanje: „Kada će se ovo zbiti“?

Stihovi 15–20: „Kada dakle vidite gnusobu opustošenja – proročenu po proroku Danielu – kako stoji na svetome mjestu (tko čita, neka razumije): koji tada budu u Judeji, neka bježe u gore; tko bude na krovu, neka ne silazi da uzme što iz kuće svoje; a tko bude u polju, neka se ne vraća natrag uzeti haljine svoje. A jao trudnicama i dojiljama u one dane! Molite pak da bijeg vaš ne bude zimi ni Šabatom“.

„Gnusoba opustošenja“ se u Luki 21,20 naziva „vojskom“, i odnosi se na Rimsku vojsku. „I kada vidite Jeruzalem opkoljen vojskom, tada znajte da je pustošenje njegovo blizu.“ O ovoj pustošnoj sili Daniel govori ovako: „I narod kneza koji će doći razorit će grad i svetinju. Tada će s potopom doći njegov kraj, a sve do kraja bit će rat i određena pustošenja... I na krilu gnusoba doći će onaj koji pustoši, i to do

uništenja, i što je određeno, izlit će se na pustošnika". Dn 9,26.27. Ovdje je jasno proročanstvo o uništenju Jeruzalema od strane Rimske vojske. Naš Gospod se pozvao na Danielovu knjigu i poučio svoje učenike da je čitaju i razumiju; a kada budu vidjeli da se događa ono što je tamo prorečeno, oni moraju pobjeći.

Bježanje Judejskih Kršćana u planine bilo je praćeno teškoćama. A okolnosti koje su ih kasnije pratile su bile oskudica i trpljenje. Gospod je to znao, te im je dao potrebna uputstva i upozorenja. Izjava iz stiha 19 data je da ih spasi od tuge nepotrebnog jada. To je bilo vrijeme nevolje. Ali jedno, „kakvo nikada nije bilo", upravo je pred narodom Božjim.

Isus priznaje postojanje *Šabata* u stihu 20, čak i nakon uništenja Jeruzalema, jednako kao i godišnja doba. Šabat, je jednolik izraz u oba Zavjeta koji označava sam dan na koji je Jehova počivao nakon stvaranja, dan na koji je stavio svoj blagoslov i koji je odvojio za čovjeka. Isus ne govori o Šabatu kao da je samo sedmi dio vremena, ili jedan dan od sedam, a niti jedan dan posebno. Šabat je termin koji se koristi da označi posljednji dan prvog tjedna u vremenu, te posljednji dan svakog sljedećeg tjedna. Međutim ako termin, Šabat, znači samo sedmi dio vremena, ili jedan dan od sedam a nijedan dan posebno, onda ovu definiciju možemo pročitati u tekstu na sljedeći način: Ali molite se da vaše bježanje ne bude u zimu, ni u sedmom djelu vremena! niti jednog dana od sedam! Ako bi se takva molitva mogla uslišiti, molimo vas recite nam kada bi učenici mogli pobjeći.

Stih 21. „Jer će tada biti velika nevolja kakve ne

bijaše od početka svijeta sve dosad, niti će je ikada biti.“ „Velika nevolja“ koja se ovdje spominje je nevolja crkve Isusa Krista, a ne nevolja Hebreja prilikom razaranja Jeruzalema. Nudimo sljedeće razloge: –

1. Činjenica je da je nevolja Kršćanske crkve, posebno za vrijeme vladavine papstva, bila veća nego što je Božji narod pretrpio ranije „još od postanka svijeta“. Međutim nije točno da je nevolja Hebreja prilikom razaranja Jeruzalema bila najveća kojoj je svijet ikada bio svjedok. Nevolja stanovnika u gradovima doline kada je Bog na njih pustio oganj i sumpor, ili nevolja kada je Bog potopom uništio sve ljude sa lica zemlje osim osam duša, svakako je bila veća od one pri uništenju Jeruzalema.

2. Nevolja Kršćanske crkve bila je veća nego što će ikada više biti. Istina, vrijeme muke „kakve nikada nije bilo“, o kojoj se govori u Danielu 12,1, dolazi na svijet; ali u istom stihu nalazimo ovo blagoslovljeno obećanje, „I u to vrijeme biti će izbavljen narod tvoj“. Nevolja Hebreja pri uništenju Jeruzalema nije bila najveća kojoj će svijet ikada biti svjedok. Čaše Jehovinog nepomiješanog gnjeva tek se trebaju izliti, ne na ljude samo jedne nacije, nego na grešne stanovnike svih nacija. „I u onaj će dan biti od kraja do kraja zemlje pobijeni od Gospoda, neće biti oplakivani, ni sakupljeni, ni sahranjeni.“ Jr 25,33.

3. Ako se ova nevolja primjeni na Hebreje, ili bilo koju drugu klasu nevjernih ljudi, ona se ne može uskladiti sa Danielom 12,1, gdje se govori o vremenu nevolje kakve nikada nije bilo, kada će Mihael ustati. Svakako ne mogu postojati dvije nevolje, u različitim

periodima, veće nego što su ikada bile, ili će ikada biti. Stoga primjenjujemo „nevolju“ o kojoj se govori u Mateju 24,21.29, na crkvu Kristovu, koja se proteže kroz 1260 godina papskog progona; i „nevolju“ koja se spominje u Danielu 12,1, na nevjerni svijet, koju trebaju doživjeti u budućnosti.

4. Period nevolje je skraćen zbog izabranih, koji nisu bili Hebreji. Ne; njihova kuća je proglašena pustom. Oni su ostavljeni od Boga u svojoj tvrdoći srca i sljepilu uma. Pavao kaže: „Gle, mi se okrećemo neznabošcima“. Sljedbenici Gospoda našeg Isusa Krista su postali izabrani. A gdje su oni bili kada je nevolja bila nad Hebrejima? Pobjegli su u planine. Kako je onda besmisleno reći da su dani nevolje za Hebreje, u gradu Jeruzalemu, skraćeni radi izabranih, koji su pobjegli sa mjesta nevolje.

5. Veza između stiha 20 i 21 pokazuje da je *nevolja* trebala početi sa onim kršćanima koji trebaju pobjeći iz grada. „Ali molite se da vaše bježanje ne bude zimi, ni na Šabat, jer će tada biti velika nevolja.“ Naš Gospod ovdje govori o nevolji koju će njegov narod trpjeti od vremena svog bježanja pa nadalje. Pratimo ih u njihovom bježanju u planine, a zatim kroz poznate progone pod Poganskim Rimom, i vidimo, zaista, nevolju. A kada dođemo do perioda papskog progona, vidimo ih kako trpe najokrutnije muke i umiru najstrašnijom smrću, kakve su zli ljudi i demoni mogli nanijeti. Ovaj posljednji period posebno je zabilježen u proročanstvu.

Prorok Daniel je pod simbolom malog roga vidio papstvo, njegovo bogohuljenje, njegovu

oholost, njegova ubistva svetih i njegovo trajanje kao progoniteljske sile. „I govorit će *drske* riječi protiv Svevišnjega i zatirati svece Svevišnjega; i pomišljat će da promijeni vremena i zakone. I *sveci* će biti predani njemu u ruke na vrijeme i vremènā i polovicu vremena.“ Pogl. 7,25.

Generalno je prihvaćeno da je „vrijeme, vremena i polovica vremena“ 1260 godina. Počevši od 538. n.e., 1260 godina sežu do 1798. n.e., kada je Berthier, Francuski general, ušao u Rim i zauzeo ga. Papa je zarobljen i zatvoren u Vatikanu. Papstvu je oduzeta građanska vlast. Ovdje se završio period nevolje o kojoj je govorio naš Gospod, a koja je bila skraćena radi izabranih.

SKRAĆENA RADI IZABRANIH

Stih 22. „I kad se ne bi skratili oni dani, ne bi se spasilo nijedno tijelo. No poradi izabranih skratit će se dani oni.“ Papstvo je bilo zaogrnuto građanskom moći da kažnjava heretike tokom 1260 godina; a da period nevolje izabranih nije skraćen proviđenjem Božjim, mučeništvo crkve bi se nastavilo do 1798., a u tom slučaju, po svoj prilici, niti jedno tijelo izabranih ne bi bilo spašeno. Međutim reformacija pod Martinom Lutherom, i onima koji su bili povezani sa ovim velikim reformatorom, ograničili su ovu nevolju, i nastavili da obuzdavaju bijes i uništavajuću moć papstva sve do 1700., od kada, prema čitavoj crkvenoj povijesti, nije bilo sveopćeg progona crkve. U tome su se ispunile riječi proroka: „Zemlja je

pomogla ženi". Otk 12,16. „Biti će im potpomognuto malom pomoći." Dan 11,34. Dovedeni smo u ovom proročkom govoru našeg Gospoda do osamnaestog stoljeća, vrlo blizu sadašnjeg vremena. Naravno, trebalo bi očekivati da će uputstva i upozorenja sljedećih stihova biti primjenljiva na ovaj naraštaj[8].

Stihovi 23,24: „Ako vam tko tada rekne: 'Gle, Krist je ovdje ili ondje' – ne povjerujte! Jer ustat će lažni kristi i lažni proroci i izvodit će velike znake i čudesa da, bude li moguće, zavedu i izabranike". Evo opisa duhovne obmane sadašnjeg doba. Lažni kristi su se pojavili ubrzo nakon prvog Kristovog dolaska, da bi prevarili Hebreje u pogledu tog događaja (vidi stih 5); isto tako su lažni kristi i lažni proroci ustali danas da obmane ljude po pitanju drugog dolaska. Shakers kaže: „Gle, evo Krista. Njegov drugi dolazak je u osobi Anne Lee". „Gle, on je tamo", viču mnogi popularni pastori ovih vremena. „Njegov drugi dolazak je prilikom obraćenja grešnika ili smrti svetih." Dakle, oni imaju onoliko drugih Kristovih dolazaka koliko je obraćenih grešnika i svetih koji umiru. Ovo je besmislena teologija! „Gle, ovdje", uzvikuje mnoštvo Spiritista, te oni „pokazuju velike znake i čudesa." Ako je moguće, oni bi prevarili i same izabrane. A mi to smatramo sigurnim zaključkom da će oni ipak prevariti sve druge osim izabranih.

Stihovi 25,26: „Eto, prorekao sam vam. Reknu li vam dakle: 'Evo, u pustinji je'!, ne izlazite; 'Eno ga u ložnicama'!, ne povjerujte"! Naš Gospod se

---

8 Ova brošura je pisana u 19. stoljeću, pa se zato autor poziva na svoj naraštaj. – prim. prev.

ovdje zadržava na onome što im je maloprije rekao. Njegova tema su i dalje učenja onih koji govore: „Gle, evo Krista“! „Gle, on je tamo!“ Ako Mormoni kažu: „Evo, on je u pustinji“, u Salt Lake Cityju, „nemojte izlaziti“; ipak su mnogi od njihovih učenika otišli. Inače, ako čujete da je objavljeno sa usana Isusovih propovjednika: „Evo, on je u tajnoj odaji“, Kristov drugi dolazak je duhovni, na samrti ili obraćenju, ne vjerujte. A zašto ne vjerovati takvim mističnim učenjima? Razlog je dat u sljedećem stihu.

Stihovi 27,28. „Jer kao što munja izlazi od istoka i bljesne do zapada, tako će biti i dolazak Sina Čovječjega. Jer gdje god bude strvine, ondje će se skupljati orlovi.“ Mi smo vrlo sretni što je naš Gospod ukazao ne samo na lažne kriste i lažne proroke, te nas upozorio na njihova mistična učenja, nego nam je nasuprot tome predstavio način svog drugog dolaska u najjasnijim izrazima. Jake munje sijevaju sa dalekog istoka, te sjaje čak do zapada, obasjavajući cijelo nebo. Što dakle, kada dođe Gospod u plamenoj slavi, i svi sveti anđeli s njim? Prisustvo samo jednog svetog anđela, na grobu gdje je Krist ležao mrtav, protreslo je Rimsku stražu i postali su kao mrtvi ljudi. Svjetlost i slava jednog anđela potpuno su savladali te jake stražare. Sin čovječji dolazi u svojoj kraljevskoj slavi i u slavi svoga Oca, uz prisustvo svih svetih anđela. Tada će sva nebesa zasijati od slave, i sva će zemlja zadrhtati pred njim.

Stihovi 29–31: „A odmah nakon nevolje onih dana sunce će potamnjeti, i mjesec svjetlost svoju neće davati, i zvijezde će s neba padati, i sile će se nebeske

uzdrmati. I tada će se pojaviti znak Sina Čovječjega na nebu; i tada će proplakati sva plemena zemaljska, i ugledat će Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom. I poslat će anđele svoje sa snažnim glasom trubnim, i oni će skupiti izabranike njegove od četiri vjetra, od jednoga kraja nebesa do drugoga".

Vidjeli smo ranije da naš Gospod u ovom poglavlju govori o dugom vremenu nevolje nad svojim sljedbenicima, a također smo vidjeli kako su ti dani nevolje skraćeni radi izabranih. Krist kaže da sunce treba biti pomračeno odmah poslije nevolje tih dana. Čitatelja upućujemo na poznati mračni dan 19. svibnja 1780., kao ispunjenje ove izjave. On ne kaže *poslije tih dana*, nego „poslije *nevolje* tih dana". Ti *dani* (1260 godina, Dn 7,25) dosežu do 1798., osamnaest godina više u odnosu na mračni dan 1780. Ono što je dato u Marku 13,24, čini ovu temu još jasnijom: „Ali *u* one dane, *nakon* one nevolje, sunce će potamnjeti". To jest, prije nego što se 1260 godina završilo, ali nakon što su nevolje ili mučeništvo svetih prestale, sunce je potamnjelo. Oni koji bi ukazivali na budućnost, ili na prošlost prije osamnaestog stoljeća, zbog ovdje spomenutog pomračenja sunca, dobro bi bilo da ponovo pročitaju Marko 13,24: „Ali u tim danima, poslije te nevolje, sunce će potamnjeti".

SUNCE ĆE POTAMNJETI

„Nešto zapanjujuće užasno će upozoriti da će doći kraj svijeta i da je posljednji dan već pred vratima.“ – *Martin Luther*.

19. svibanja 1780., došlo je do čudesnog ispunjenja proročenog pomračenja sunca; a u pogledu činjenica i datuma, ne može biti sumnje; jer, pored povijesnih izvještaja, koji se svi slažu, bilo je mnogo starijih osoba, sa kojima su se ljudi sadašnje generacije družili i razgovarali, koji su prisustvovali i posvjedočili o tome.

„U mjesecu svibnju, 1780., bio je stravično mračan dan u Novoj Engleskoj, kada se činilo da su ‘sva lica pocrnila’, a ljudi bili ispunjeni strahom. U selu u kojem je živio Edward Lee je vladao veliki nemir; ‘srca ljudi su zatajila od straha’ da se nije približio Sudnji Dan, a susjedi su se okupili oko svetog čovjeka; jer je lampa njegova bila čista, i sjajila je jače nego ikada, usred neprirodne tame. Sretan i radostan u Bogu, on im je ukazao na njihovo jedino utočište od budućeg gnjeva i proveo sumorne sate u ozbiljnoj molitvi za uznemireno mnoštvo.“ – *Traktat Br. 379 od Am. Tract Society – Life of Edward Lee*.

„19. svibnja, 1780., bio je izuzetno mračan dan. U mnogim kućama su bile upaljene svijeće. Ptice su utihnule i nestale. Kokoši se povukle u kokošinjac. Uopćeno mišljenje je bilo da je Sudnji dan blizu. Zakonodavno tijelo Connecticuta je imalo sjednicu, u Hartfordu, ali pošto nije bilo u mogućnosti obavljati posao, odgođeno je.“ – *President Dwight, in (Ct.) Historical Collections*

„Godišnjica Mračnog Dana. – Mračan dan, 19. svibanja, 1780., ovako opisuje gospodin Stone, u svojoj povijesti Beverlya: 'Sunce je izašlo jasno, ali je ubrzo poprimilo brončanu nijansu. Oko deset sati ujutro, postalo je neobično tamno. Tama je nastavila da se povećava sve do oko jedan sat, kada je počela da se smanjuje. Tokom tog vremena, svijeće su postale neophodne. Ptice su nestale i utihnule, kokoši su otišle u kokošinjce, pijetlovi su zapjevali kao u zoru, a sve je nosilo izgled i tamu noći. Uzbuna koju je proizveo ovaj neobičan aspekt nebesa bila je velika'." – *Portsmouth Journal, 20. svibanj, 1843.*.

Natprirodno pomračenje sunca, 19. svibnja, 1780., bilo je toliko univerzalno da rječnik Noaha Webstera, u izdanju za 1869., pod naslovom Rječnika za objašnjenja i izgovore poznatih imena[9], kaže, „*Mračni dan*, 19. svibnja, 1780.; – tako nazvan zbog izuzetne tame tog dana, koja se protezala po cijeloj Novoj Engleskoj. Na nekim mjestima, ljudi nisu mogli vidjeti čitati običan štampani materijal na otvorenom nekoliko sati. Ptice su otpjevale svoje večernje pjesme, nestale i utihnule; kokoši su otišle u kokošinjac; stoka je tražila štalu; a po kućama su zapaljene svijeće. Pomračenje je počelo oko deset sati ujutro, a nastavilo se do sredine sljedeće noći, ali sa razlikama u stupnju i trajanju na različitim mjestima. Nekoliko dana ranije, puhao je promjenjiv vjetar, ali uglavnom sa jugozapada i sjeveroistoka. Pravi uzrok ovog izuzetnog fenomena nije poznat".

---

9 Explanatory and Pronouncing Vocabulary of Noted Names. – prim. prev.

„Iz *Vodića za znanje*[10] Roberta Searsa, objavljenog u New Yorku, 1844., izdvajamo sljedeće: ‚devetnaestog svibnja, 1780., neobičan mrak se dogodio širom Nove Engleske i proširio se na Kanadu. Trajao je oko četrnaest sati, ili od deset sati ujutro do ponoći. Mrak je bio toliki da ljudi nisu mogli čitati uobičajenu štampu, niti reći koje je doba dana prema satu, ni večerati, ni obavljati svoje uobičajene poslove, bez svjetlosti svijeća. Postali su sumorni, a neki su bili i vrlo uplašeni. Kokoši su otišle u kokošinjac. Predmeti se nisu mogli razlikovati ni na vrlo maloj udaljenosti, a sve je nosilo izgled tame i noći. Slični dani su se povremeno pojavljivali, iako manjeg stupnja ili opsega njihove tame. Uzroci ovih pojava su nepoznati. Oni sigurno nisu bili rezultat eklipse.“

MJESEC NEĆE DATI SVOJU SVJETLOST

„Mjesec sija pozajmljenom svijetlošću, te stoga, ako se sunce od koga pozajmljuje svoju svijetlost pretvori u tamu, on, naravno, mora oslabiti, bankrotirati“ – *Matthew Henry*.

„Noć koja je uslijedila nakon tog dana (19. svibnja 1780.), bila je takvog mrklog mraka, da u nekim slučajevima konji nisu mogli biti prisiljeni da napuste štalu kada je to bilo potrebno. Oko ponoći, oblaci su se razišli, a mjesec i zvijezde su se pojavili sa nenarušenim sjajem.“ – *Stoneova povijest Beverlya*[11].

G. Tenny, iz Exetera, N.H., kojeg je citirao G. Gage,

10 Guide to Knowledge. – prim. prev.

11 Stone's History of Beverly. – prim. prev.

prema Historical Societyu, govoreći o mračnom danu i mračnoj noći 19. svibnja 1780., kaže: „Tama naredne večeri je vjerojatno bila najveća od kada postoji noć i od kada je Svemoćni stvorio prvu svjetlost. Nisam mogao, a da ne pomislim u to vrijeme, da tama ne bi mogla biti potpunija ako bi svako svijetleće tijelo u svemiru bilo obavijeno neprobojnom tamom, ili izbrisano iz postojanja. List bijelog papira držan na nekoliko centimetara od oka bio je jednako nevidljiv kao najcrnji samt".

Dr. Adams, govoreći o mračnoj noći, kaže: „Oko devet, bila je tama koja se mogla osjetiti sa više čula, jer je postojao jak miris čađi. Skoro svako tko se našao vani te večeri, izgubio se u odlasku kući. Tama je bila isto toliko neuobičajena noću kao što je i danju, kao što je mjesec bio pun prethodnog dana".

ZVIJEZDE ĆE PASTI S NEBA

Ovdje dajemo izvod iz članka koji je napisao Henry Dana Ward, u vezi sa zvijezdama koje su padale 13. ruj. 1833., godine, objavljenog u *Journal of Commerce*, 15. ruj. 1833.: „Na uzvik, 'pogledaj kroz prozor', skočio sam iz dubokog sna i sa čudom ugledao istok obasjan zorom i meteorima. Zenit, sjever i zapad su podjednako pokazivali zvijezde padalice, u istoj slici jedne stvari, i samo jedne, za koju sam ikada čuo. I pozvao sam svoju ženu da vidi; a dok se oblačila, ona je uzviknula, 'Vidi kako padaju zvijezde'! Odgovorio sam, 'To je čudo'! i osjetili smo u svojim srcima da je to znak posljednjih dana. Jer, zaista, 'zvijezde

nebeske padoše na zemlju, kao što smokva baca svoje prijevremene smokve, kad je zatrese snažan vjetar'. Otk 6,13. Ovaj jezik proroka se oduvijek prihvaćao metaforički. Jučer se to doslovno ispunilo. Drevni narodi su pod imenom *aster*, na Grčkom, i *stella*, na Latinskom, podrazumijevali manja svjetla na nebu. Usavršavanje moderne astronomije napravilo je razliku između nebeskih zvijezda i nebeskih meteora. Tako se dakle, prorokova ideja, kako je izražena u izvornom Grčkom, doslovno ispunila u fenomenu jučerašnjeg dana.

A kako su one pale? Niti ja, niti netko iz porodice, nije čuo nikakav izvještaj; a kada bih tražio po prirodi nešto za usporedbu, ne bih mogao pronaći ništa tako prikladno da ilustrira izgled nebesa, kao ono što je Sv. Ivan koristio u maloprije citiranom proročanstvu".

„Zvijezde su pale 'kao što smokva baca svoje prijevremene smokve, kada je protrese silan vjetar'. Evo točnosti proroka."

„Zvijezde padalice se nisu pojavile kao da su došle sa nekoliko zatresenih stabala, već kao sa *jednog*; one koje su se pojavile na istoku, pale su prema istoku; one koje su se pojavile na sjeveru, pale su prema sjeveru; one koje su se pojavile na zapadu, pale su prema zapadu; a one koje su se pojavile na jugu (jer sam izašao iz svoje kuće u park), pale su prema jugu. A nisu pale kao što *zreo* plod pada. Daleko od toga; nego su letjele, bile su *bačene*, kao nezrelo voće koje u početku odbija napustiti granu; a kada se, pod silovitim pritiskom, ipak prestane držati, leti brzo, *ravno*, padajući; a u mnoštvu padajućih, jedna presijeca putanju drugoj,

jer su bačene sa većom ili manjom silom; ali svaka pada na svoju stranu drveta. Tako je gore navedena pojava izgledala mojim ukućanima."

Profesor Olmstead, sa Yale Koledža, kaže: „Širina padanja 1833. bila je takva da je pokrila *značajan dio zemljine površine*, od sredine Atlantika na istoku, do Pacifika na zapadu; te od sjeverne obale Južne Amerike, do nedefiniranih regija među britanskim posjedima na sjeveru, prikaz je bio vidljiv, i svuda je imao gotovo isti izgled. Meteori nisu letjeli nasumično preko svih dijelova neba, već su izgledali kao da izviru iz točke u sazviježđu Lava, blizu zvijezde koja se naziva Gamma Leonis, u zavoju srpa. Ovo više ne treba promatrati kao zemaljski, nego kao nebeski fenomen; a zvijezde padalice sada više ne treba promatrati kao povremene proizvode gornjih slojeva atmosfere, već kao posjetioce iz *drugih svjetova*, ili iz *planetarnih praznina*".

The Journal of Commerce nas informira da je „tri stotine milja sa ove strane Liverpoola fenomen bio podjednako divan tamo kao i ovdje; i da je u okrugu St. Lawrence Države tokom tog fenomena bila snježna oluja, u kojoj su se zvijezde padalice pojavile kao munje; ... da su u Germantownu, Pa., izgledale kao pljusak velikog grada".

Ovo je važno svjedočanstvo o ogromnom obimu zvijezda padalica, kao i o njihovom izlasku iz jedne točke na nebu. Bio je to *najveći prikaz* nebeskog vatrometa zabilježenog na stranicama povijesti. To nije bio atmosferski ili zemaljski fenomen, uobičajen za gornje slojeve zemlje; nego prikaz božanske sile, koja zbunjuje ljudsku znanost.

SILE ĆE SE NEBESKE UZDRMATI

Ovaj događaj moramo smatrati budućim. On zadržava isto mjesto u događajima ovog poglavlja, kao iščezavanje nebesa poput svitka u događajima šestog pečata iz Otk 6. Oba slijede zvijezde padalice. Molimo usporedite Mt. 24,29.30, sa Otk 6,12.17. Sveto Pismo jasno uči da će, prije uskrsnuća pravednika glasom Sina Božjeg, glas Boga Oca protresti nebo i zemlju, kada će se i ispuniti ljuljanje sila nebeskih. To će se vjerojatno desiti prilikom izlijevanja sedme čaše po zraku. Otk 16,17. Zatim kaže: „I dođe silan glas iz hrama nebeskog, s prijestolja, govoreći: Svršeno je". Ovo nije glas Sina Božjeg dok silazi da uskrsne mrtve. Dolazi od prijestolja Božjeg u hramu Nebeskom. „I Gospod će riknuti sa Siona, i iz Jeruzalema pustiti svoj glas, i nebesa i zemlja će se zatresti; ali će Gospod biti nada svome narodu i snaga sinovima Izraelovim." Joel 3,16.

Ne bismo govorili previše pozitivno o budućim događajima; ali usudite SE pomisliti da će glas Očev uzdrmati nebo i zemlju prije nego što se pojavi znak Sina čovječjeg. Narod Božji će biti siguran. Otoci mogu nestati, a planine biti strovaljene; ipak će sveti ostati nepovrijeđeni. Zemljotresi mogu rasparati površinu zemlje, tako da se kraljevi i plemići, bogati i siromašni, robovi i slobodni, mogu sakriti „po jamama i u stijenama planinskim", ipak će Bog biti nada svome narodu.

ZNAK SINA ČOVJEČJEG

Ovo nije jedan od znakova koji pokazuju da je Sin čovječji blizu; nego „znak Sina čovječjeg na Nebu“. To je ono što označava njegov položaj. Kada se Krist uznio sa Maslinske gore, „oblak ga primi“ pred očima njegovih učenika. Oni su i dalje gledali u oblak koji se dizao uvis, noseći Spasitelja prema Očevom prijestolju; ali nisu mogli vidjeti njegovu ličnost. Kada dođe „na isti način“ kao što je uznesen na Nebo, oblak će se u daljini činiti malim; ali kako se približava, to će značiti onima koji traže njegov povratak, da je on tamo, da će uskoro bljesnuti iz oblaka u neusporedivoj slavi. Ovaj oblak će biti znak Sina čovječjeg na Nebu.

PLEMENA ZEMALJSKA JADIKUJU

Tokom izlijevanja sedam posljednjih zala, te u vrijeme ljuljanja nebeskih sila, veliki dio zlih će nesumnjivo biti uništen. Jedan dio ostaje gledati još užasnije scene i trpjeti još strašnije muke. Znak se vidi na Nebu. Nekada omalovaženi, povrijeđeni i raspeti Spasitelj, sada Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima, se približava zemlji! Njegova slava blješti svuda! Sveti se nadaju i raduju sa drhtanjem. Ali kakav trenutak za zle! Plemena zemaljska jadikuju. U ruševinama uzdrmane tvorevine oni održavaju jedan opći molitveni skup. Kraljevi i velikaši, bogataši, poglavari i moćnici, slobodni i robovi, svi, da, svi se ujedinjuju u općem jauku. Kako se Sin Čovječji u slavi

Oca svoga, uz prisustvo svih svetih anđela, približava sve bliže, zaprepaštenje ispunjava svačije grudi. Kriju se u jamama i u stijenama planina. Njihova jedina nada je da se sakriju od slave tog prizora. Oni znaju da je prekasno da se mole za milost, da je iskušavanje za ljudsku porodicu zauvijek završeno. Evo prepisa te strašne molitve: „Gore i stijene, padnite na nas i sakrijte nas od lica Onoga koji sjedi na prijestolju i od gnjeva Janjeta; jer je došao veliki dan gnjeva njegovog, i tko će moći opstati“? Otk 6,16.17. Međutim stijene ih ne mogu zakloniti od goruće slave koju pokazuje Kralj nad kraljevima, uz prisustvo cijele nebeske vojske. Prisustvo samo jednog anđela ispred Josipovog groba dovelo je do toga da su čuvari pali kao mrtvi ljudi. Zatim, kada „Sin čovječji dođe u slavi Očevoj“, „i svi sveti anđeli s njim“, nijedan grešnik ne može izdržati tu scenu i živjeti. Izuzetna svjetlost tog ogromnog mnoštva anđela, svjetlijih od tisuću sunca u podne, probit će grešnikovo najtajnije skrovište, „jer će brzo učiniti kraj svim stanovnicima zemaljskim“. Sef 1,18. Odnosno, kako Pavao kaže, „Kojega će Gospod uništiti duhom usta svojih, i iskorijeniti sjajnošću [jaki sjaj, Macknightov prijevod,] svog dolaska“. O Kršćanski brate, upozoravamo te da stražiš i budeš spreman da sa radošću primiš svog Spasitelja. Posrnuli, probudi se, i vrati se Gospodu dok se može naći. A jadni grešniče, iako nikada nisi okusio opraštajuću ljubav Kristovu, ti također, možeš doći i naći pomilovanje, i zaklon od gnjeva koji se približava.

ISUS SE ZATIM POJAVLJUJE

Sin Čovječji će se vidjeti „kako dolazi na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom“. Ali prije njegovog dolaska bit će obavljeno veliko djelo za njegov narod. Ako bi se sada iznenada pojavio ispred njih, ne bi mogli izdržati „silu i veliku slavu“ tog prizora. Ovu temu dobro prikazuju sljedeće prorokove riječi: „Tada ćemo znati idemo li za time da poznamo Gospoda: njegov dolazak je pripravljen kao jutro; i doći će on k nama kao kiša, kao kasna i rana kiša zemlji“. Hošea 6,3. Jutro je prelijepa slika uvodne slave dana Božjeg. Prvo se pojavljuje zvijezda jutarnja, a zatim zora dana. A kako se svijetlost dana povećava, naše oči su osposobljene da to izdrže i gledaju sunce koje sija u svojoj snazi. Ali kada bi sunčeva svjetlost iznenada zasjala na svijet u ponoć, nijedno ljudsko oko to ne bi moglo izdržati.

Tako će Božji narod biti spreman za susret sa svojim dolazećim Kraljem. Oni prvo moraju da se otrgnu od ljubavi i brige ovog svijeta i da sve posvete Gospodu. Tada će oni, u svoje vrijeme, sudjelovati u izlijevanju Svetoga Duha „kao kiša, kao kasna i rana kiša zemlji“. U njihovim srcima će se pojaviti zvijezda jutarnja. 2Pt. 1,19. Oni koji su kroz tamu, stražeći noću, pazili na sigurnu riječ proroštva, tada pobjedonosno podižu svoje glave. Ispunjeni su vjerom i Duhom Svetim. Slava se izlijeva na njih sve dok ne budu mogli gledati u Krista i anđele. Truba trubi. Anđeli se šalju ka otvorima grobova. Glas Sina Božjeg budi usnule svete iz svih vjekova. Oni izlaze

u besmrtnom savršenstvu; a kako napuštaju zemlju, živi sveti se preobražavaju. „Izabrani sa jednog kraja Neba do drugog", svaki sa anđelom svijetlim i jakim da vodi put, poneseni su da sretnu Gospoda, koji čeka usred neba da primi otkup svoje krvi. Pošto jezik ne bi mogao opisati ono što slijedi, dragi čitaoče, ostavljamo vas ovdje da razmišljate o tome, moleći se da budemo spremni sudjelovati u tom okupljanju.

PARABOLA O SMOKVI

Stihovi 32,33. „A od smokve naučite prispodobu: Kad joj grana već omekša i lišće potjera, znate da je blizu ljeto. Tako i vi, kad vidite sve to, znajte da je blizu, na vratima!" Parabola o smokvi je vjerojatno najsnažnija slika kojom bi naš Gospod mogao ilustrirati ovu temu. Kad drveće u polju počne puštati svoje lišće, i nježna trava iznikne, a zemlja se prekrije zelenim samtanim tepihom, znamo da je ljeto blizu. Sa sigurnošću znamo da dolazi ljeto kada vidimo ove znakove u prirodi. Znamo da je ljeto blizu. „*Tako, na isti način*", ili, sa istom sigurnošću, možemo znati da je Kristov dolazak pred vratima kada se ispune znaci na suncu, mjesecu i zvijezdama.

Evo, dragi čitaoče, naš Gospod je naveo svrhu ovih znakova, kako bi znali kada je njegov dolazak pred vratima. Ali rečeno nam je da crkva ne može znati ništa o vremenu drugog Kristovog dolaska. Onda se pitamo, zašto je naš Gospod dao znake tog događaja? Da li su oni dati da nas prevare? Da navedu poštenog kršćanina da traži Kristov dolazak kada se, u stvari,

ništa ne zna o vremenu tog događaja? Zasigurno ne. Činjenica da Krist proriče znake svog dolaska, da crkva može znati kada je događaj blizu, čak pred vratima, a zatim navodi svrhu tih znakova, dovoljan je dokaz da je to plan Neba da bi crkva mogla razumjeti vrijeme drugog dolaska.

SVE OVE STVARI

Naš Gospod kaže (Luka 21,28), „A kada se ove stvari *počnu* događati, onda pogledajte gore i podignite glave svoje, jer se približilo izbavljenje vaše". Znaci su počeli da se dešavaju sa mračnim danom 1780.. Tada se moglo reći da se izbavljenje približilo, a od tog vremena ponizni Isusov sljedbenik bi mogao podići pogled u iščekivanju da bude svjedok njegovog slavnog pojavka. Stoga (stih 31) „kada vidite da se ove stvari događaju, znajte da je blizu kraljevstvo Božje".

Znaci na suncu, mjesecu i zvijezdama, su sve što je dato na čemu bi se bazirala vjera. Svi ostali događaji koji se spominju u vezi sa ovim, imaju svoje ispunjenje nakon što se usavrši vjera Božjeg naroda, te utvrdi propast svih grešnika; stoga se ne mogu obuhvatiti izrazom, „sve ove stvari". Pošto su se dogodila tri znaka, sada možemo naučiti parabolu o smokvi i znati da je Kristov dolazak blizu, čak i pred vratima. Izraz, „sve ove stvari", ne obuhvaća jadikovanje zemaljskih plemena i znak Sina čovječjeg. Niti obuhvaća ljuljanje nebeskih sila; jer se to ne događa dok se sedma čaša ne izlije. Međutim vjera Božjeg naroda je usavršena, a propast svih grešnika je zauvijek utvrđena, prije

izlijevanja prve čaše. Parabola o smokvi je data da nadahne vjeru u umove onih koji čuju razloge skorog Kristovog dolaska. Međutim pretpostaviti da se ova parabola treba naučiti nakon što je rečeno: „Tko je nepravedan, neka i dalje bude nepravedan..., a tko je svet, neka i dalje bude svet"; poslije grmljavine, munje, velikog potresa i velikog grada, „svakog kamena težine oko jednog talenta", je najbesmislenije. Ne! Izraz, „sve ove stvari", u stihu 33, obuhvaća tri velika znaka na suncu, mjesecu i zvijezdama, data da ojačaju vjeru Božjeg naroda dok se svijetu daju milosrdna upozorenja. Ovdje, stoga, od zvijezda padalica iz 1833., parabola o smokvi ima silu, i možemo *znati* da je Kristov dolazak blizu, čak pred vratima, kao što sa svom sigurnošću znamo da je ljeto blizu kada drveće pušta svoje nježne pupoljke i listove.

OVAJ NARAŠTAJ NEĆE PROĆI

Stihovi 34,35: „Zaista, kažem vam: Neće proći ovaj naraštaj dok se sve to ne ispuni. Nebo i zemlja će proći, ali moje riječi neće proći." Mnogi pretpostavljaju da naš Gospod ovdje govori o naraštaju koji je tada živio, koji je slušao njegova učenja. Da su takvi u zabludi po ovom pitanju, jasno dokazuju sljedeće činjenice: –

1. Svakako je točno da ono što je obuhvaćeno izrazom, „sve ove stvari", nije bilo ispunjeno u tom naraštaju.

2. To nije mogao biti naraštaj koji je živio u danima njegovog tijela, jer im je rekao (Luka 11,29), „Neće biti dat drugi znak, osim znaka Jone proroka".

Očigledno je da naš Gospod to pripisuje naraštaju koji je trebao vidjeti ispunjenje znakova, i koji je trebao biti poučen parabolom o smokvi. U ovom proročkom govoru, on vodi umove svojih učenika na događaje Kršćanskog doba, spominje znakove na suncu, mjesecu i zvijezdama, a zatim izjavljuje da ovaj naraštaj neće proći dok se sve ovo ne ispuni.

Na sličan način, Pavao nosi svoju braću naprijed ka uskrsnuću, kada kaže: „Nećemo svi zaspati, ali ćemo svi biti promijenjeni, u trenutku, u tren oka, na posljednju trubu“. 1Kor 15,51.52. Ili: „A potom mi živi koji smo ostali, zajedno s njima bit ćemo uzeti u oblake na susret Gospodu u oblacima“. 1Sol 4,17. Stvari koje je ovdje spominjao apostol se nisu dogodile u njegovo vrijeme. One još nisu zauzele svoje mjesto. Bez obzira na to, on o njima govori kao da će se dogoditi u njegovo vrijeme, te da će on imati udjela u njima.

Također, na sličan način je misao odnesena unazad u Psalmu 95,10: „Četrdeset godina sam bio žalostan zbog ovog naraštaja“. Naraštaj o kojem se ovdje govori izazivao je Gospoda u pustinji mnogo prije nego što je David živio. On se vraća unazad i govori o tome kao da je sadašnjost. Na ovaj način naš Gospod ide naprijed i govori o posljednjem naraštaju kao da je sadašnjost.

Međutim ne vjerujemo da izraz, „ovaj naraštaj“, označava određeni broj godina. Neki pretpostavljaju da je naš Gospod isplanirao poučiti da će neki koji su bili svjedoci mračnog dana 1780. doživjeti da budu svjedoci Spasiteljevog drugog dolaska. Međutim, naše

je mišljenje, da je Gospod isplanirao poučiti, da ljudi koji trebaju živjeti u vrijeme ispunjenja posljednjeg znaka (zvijezde padalice 1833.), te koji trebaju čuti najavu Kristovog dolaska, djelomično zasnovanu na ispunjenim znacima, trebaju svjedočiti prizorima povezanim sa njegovim dolaskom.

Objava dolaska i kraljevstva Kristovog data je posljednjem naraštaju. Bog nije poslao Nou da propovijeda predzadnjem naraštaju prije potopa, već zadnjem. Sama generacija koja je bila uništena vodama potopa, vidjela je Nou kako gradi korablju i čula njegov glas upozorenja. Tako je Bog podigao ljude da daju svečano upozorenje svijetu u pravo vrijeme dajući snagu upozorenju. A sami naraštaj ljudi koji živi nakon što se tri velika znaka ispune, te koji čuju i odbace poruku upozorenja sa Neba, pit će čašu nepomiješanog gnjeva Božjeg. A oni iz ovog naraštaja koji prime poruku, trpe razočarenja, i podnose iskušenja u stanju iščekivanja, svjedočit će Kristovom dolasku i uzvikivati: „Gle, ovo je Bog naš; njega *čekasmo*, i on će nas spasti". Iz 25,9.

Sa kakvim naglaskom je naš Gospod dao ovu objavu. To je ukor našem nevjerovanju. Dok ga čitamo, Bog nam pomogao da povjerujemo u to: „Zaista vam kažem, ovaj naraštaj neće proći dok se sve ovo ne ispuni". I kao da to nije bilo dovoljno da nas dovede do nepokolebljive vjere, on dodaje ove silne riječi: „Nebo i zemlja će proći, ali moje riječi neće proći".

DAN I ČAS

Stihovi 36,37: „A o onome danu i času nitko ne zna, ni anđeli nebeski, nego samo Otac moj. A kao u dane Noine, tako će biti i dolazak Sina Čovječjega“. Dan i čas, pa čak i godina drugog dolaska namjerno su sakriveni. Neki od proročkih perioda sežu do vremena kraja, dok se drugi protežu još dalje, veoma blizu samog kraja; ipak nijedan od njih ne doseže do dolaska Sina čovječjeg. Proročanstva jasno ukazuju na vrijeme drugog dolaska, ali ne navode točno vrijeme tog događaja.

Međutim mnogi pretpostavljaju da tekst dokazuje da se o vremenu drugog dolaska ništa ne može znati. U tome oni u velikoj mjeri griješe, što se može vidjeti iz sljedećih razloga: –

1. Stoga naš Gospod, nakon što je izjavio da sunce treba potamnjeti, i da mjesec ne daje svoju svjetlost, i da zvijezde trebaju padati s neba, daje sljedeću moćnu parabolu, te je time najjasnije povezuje sa ovom temom. On kaže: „A od smokve naučite prispodobu: Kad joj grana već omekša i lišće potjera, znate da je blizu ljeto. Tako i vi, kad vidite sve to, znajte da je blizu, na vratima“. Stihovi 32, 33. Niti jedna slika ne bi trebala prevazići činjenicu predstavljenu jednom parabolom. Budući da je to slučaj u paraboli o smokvi, svrha postaje izuzetno jaka. Niti jedan jezik ne može biti direktniji. Niti jedan dokaz ne može biti potpuniji. Sa svom tom sigurnošću sa kojom znamo da je ljeto blizu kada u proljeće vidimo pupoljke i lišće kako izbijaju sa drveća, možemo znati i da je Krist pred

vratima. Najsmjelije nevjerstvo teško će se usuditi negirati ove riječi Sina Božjeg, te tvrditi da se ništa ne može znati o vremenu njegovog drugog dolaska.

2. Jer naš Gospod objavljuje da će kao što su bili Noini dani, tako biti i dolazak Sina čovječjeg. Bog je rekao Noi: „Neće se moj duh dovijeka parbiti s čovjekom, ipak je on tijelo; pa neka bude dana njegovih stotinu i dvadeset godina". Postanak 6:3. Period potopa dat je patrijarhu. A prema direktnom proviđenju Božjem on je pripremio korablju i opomenuo narod. Dakle, ispunjena proročanstva i znaci jasno objavljuju da je drugi Kristov dolazak pred vratima, a svečana poruka je izašla.

3. Oni koji tvrde da tekst dokazuje da se o vremenu drugog dolaska ne može ništa znati, dokazuju da je to previše za njihovu vlastitu nevjeru. Kao što je Marko zabilježio, izjava glasi: „A o tom danu i času nitko ne zna, ne, ni anđeli koji su na nebu, niti Sin, nego Otac". Ako tekst dokazuje da ljudi neće znati ništa o vremenu drugog dolaska, on također dokazuje da anđeli neće znati ništa o tome, kao ni da Sin neće znati ništa o tome, dok se događaj ne dogodi! Ovaj stav dokazuje previše, zato ne dokazuje ništa jasno. Krist će znati za vrijeme svog drugog dolaska na ovaj svijet. Sveti anđeli koji čekaju oko Nebeskog prijestolja da bi primili poruke u vezi sa djelom koje čine u spasenju ljudi, znat će vrijeme ovog završnog događaja spasenja. A isto tako će i Božji ljudi koji čekaju i promatraju, razumjeti. Stara Engleska verzija odlomka glasi, „Ali taj dan i čas nitko ne obznanjuje, ni anđeli koji su na nebu, ni Sin, nego Otac". Ovo je ispravno čitanje,

prema nekoliko najsposobnijih kritičara tog doba. Riječ *znati* je ovdje upotrijebljena u istom smislu kao što je i od strane Pavla u 1Kor 2,2: „Jer odlučih ne znati [obznaniti] među vama ništa drugo osim Isusa Krista, i to raspetoga". Ljudi neće obznaniti dan i čas, anđeli neće obznaniti, ni Sin; ali će Otac obznaniti.

Campbell kaže: „Macknight tvrdi da se termin *znati* ovdje koristi kao uzročnik, u hebrejskom smislu konjugacije *hiphil*, to jest, *da se učini poznatim*... Njegov [Kristov] odgovor je samo ekvivalent riječima, Otac će obznaniti kada mu je drago; ali on nije ovlastio čovjeka, anđela ili Sina da to obznane. Upravo u ovom smislu Pavao koristi izraz *znati*, 1Kor 2,2: 'Dođoh k vama da *obznanim* svjedočanstvo Božje; jer odlučih da među vama ne *obznanim* ništa osim raspetog Krista'".

Albert Barnes, u svojim Bilješkama o evanđeljima[12], kaže: „Drugi su rekli da prevedeni glagol *znati* ponekad znači *obznaniti*, ili otkriti, i da taj odlomak znači, 'da dan i čas nitko ne obznanjuje, ni anđeli, niti Sin, nego Otac'. Točno je da ta riječ ponekad ima to značenje, kao i u 1Kor 2,2".

Otac će obznaniti vrijeme. On je Noi dao vrijeme potopa, što dobro predstavlja objavljivanje drugog dolaska, datog u vezi sa dokazima o završetku vremenskih perioda iz Daniela, tokom velikog Adventnog pokreta 1840–44.

A kada je patrijarhovo djelo opomena i izgradnje završeno, Bog mu je rekao, „Uđi ti i sav dom tvoj u korablju". „Jer još sedam dana i učinit ću da pada

12 Notes on the Gospels. – prim prev.

kiša na zemlju četrdeset dana i četrdeset noći.“ Dakle, kada se završi vrijeme čekanja, straženja, plača, truda, te svi sveti budu zapečaćeni i zaklonjeni od Boga, tada će glas Oca s Neba obznaniti točno vrijeme. Vidi Otk 16,17; Joel 3,16; Jr 25,30.

Sadašnjost je nedvosmisleno vrijeme čekanja i straženja. To je poseban period strpljenja svetih. Kada bi se vrijeme znalo našli bismo olakšanje zbog stanja neizvjesnosti kojem nas podvrgava naša sadašnja pozicija. Gospod nas ovako poziva: „Bdijte, dakle, jer ne znate kada dolazi gospodar kuće: uvečer, ili o ponoći, ili o pjetlopoju, ili ujutro, da ne dođe iznenada pa vas nađe pozaspale. A što vama kažem, svima kažem: Bdijte“! Marko 13,35–37.

Jedna od kobnih posljedica ne straženja jasno je navedena u Otk 3,3: „Ne budeš li dakle budan, doći ću na te kao lopov, a nećeš znati u koji ću čas doći na te“. Posljedica ne straženja bit će neznanje u pogledu vremena. Što će biti posljedica straženja? Zaključak je neizbežan, to će biti znanje o vremenu. Kao odgovor na očajničku molitvu Sina Božjeg, „Oče, proslavi ime svoje“, začu se glas sa Neba, govoreći, „Proslavio sam i opet ću ga proslaviti“. Učenici su čuli ove riječi sa Neba, dok su ljudi koji su stajali pored rekli da je grmjelo. Ivan 12,27–29. Tako će Kristovi učenici koji čekaju razumjeti glas Božji kada bude govorio sa visine. Ali nevjerujući svijet to neće razumjeti. Uspoređujući Noine i naše dane, Gospod nastavlja:

NOINO I NAŠE VRIJEME

Stihovi 38,39: „Jer kao što su u danima prije potopa jeli i pili, ženili se i udavali sve do dana kad Noa uđe u korablju, a da nisu ništa ni znali dok nije došao potop i odnio sve, tako će biti i dolazak Sina Čovječjega“. Ovdje je data slika sadašnjeg stanja većeg dijela čovječanstva. Kako mračna obilježja!

Ljudi posljednje generacije bit će kao oni prije potopa, dok se korablja gradila. Noa je propovijedao i upozoravao ih na nadolazeći potop, a oni su se ismijavali. Sagradio je korablju, a oni su se rugali. On je bio propovjednik pravednosti. Njegova djela su bila sračunata da daju prednost, onome što je propovijedao, i da to postave gdje treba u srcu. Svaka pravedna besjeda, i svaki udarac zadat prilikom izgradnje korablje, osuđivali su nemarni, podrugljivi svijet. Kako se vrijeme bližilo, narod je bio bezbrižniji, tvrdokorniji, smjeliji i drskiji, a osuda sve sigurnija. Noa i njegova porodica bili su sami. A da li jedna porodica može znati više od cijelog svijeta? Korablja je predmet podsmijeha, a Noa se smatrao samovoljnim fanatikom.

Međutim Gospod poziva Nou u korablju. A rukom Proviđenja uvedene su zvjeri u korablju; te Gospod zatvara Nou unutra. Ovo se od strane rugajućeg mnoštva u početku smatralo predivnim; a zatim su oni mudriji ubrzo to tako objasnili, kako bi smirili strahove i lakše disali.

Dan iščekivanja je konačno stigao. Sunce izlazi kao i obično, a nebo je vedro. „Gdje je sad potop starog

Noe?“ čuje se sa tisuće bezbožnih usana. Seljak se brine o svojim stadima i imanju, a građevinar se bavi svojim poslom. Baš na taj dan, neki se vjenčavaju. Za mnoge je to dan neobične gozbe i zabave. A dok svi gledaju u duge godine budućeg blagostanja i sreće, odjednom nebo postaje crno. Strah ispunjava svako srce. Otvaraju se nebeski prozori, a kiša se spušta u pljusku. „Razvališe se svi izvori velikog bezdana“, te tu i tamo naviru rijeke vode. Doline se brzo pune, a tisuće su odnesene u smrt. Neki bježe na najviše kopnene točke, ali ih voda brzo prati. Muškarci nose svoje žene i djecu u planine, ali su primorani da se rastanu od njih, jer će biti udavljeni, dok se penju na najviša drveća. Zatim su ubrzo i oni prekriveni vodom, tako da nema odmarališta za Noine golubicu. Svi su još uvijek mrtvi. Užasna smrt! Još je strašnija time što je bila posljedica omalovažavanja milosti! Ali gdje je Noa? Ah! siguran u korablji, nošenoj na valovima. Siguran od potopa, jer ga je Bog „zatvorio unutra“.

Većina ljudi smatra da su dokazi o skorom Kristovom dolasku nedovoljni da bi se u to vjerovalo. Ali svjedočanstvo i djela jednog čovjeka osudili su ljude uništene u potopu. Dokazi su tada bili dovoljni, inače svijet ne bi bio osuđen. Ali stotinu puta više uvjerljiviji dokazi dolaze na nas da je dan Gospodnji blizu i da se jako žuri. Kada pratimo niz brojnih proročkih lanaca Daniela i Otkrivenja, pronalazimo sebe svakog puta kako stojimo neposredno pred dan gnjeva. Vidimo znake o kojima govore proroci, preko Krista i u poslanicama, koji se ispunjavaju ili su ispunjeni. A u pravo vrijeme i na pravi način, kako bi se ispunila

određena proročanstva, u različitim dijelovima svijeta objavljuje se važna poruka: „Zatrubite u trubu na Sionu i oglasite poklič na mojoj svetoj gori! Neka dršću svi žitelji zemlje; jer dolazi dan Gospodnji, jer blizu je taj dan“. Joel 2,1. Gdje god da pogledamo, vidimo da se proročanstvo ispunjava. Dok poznanje Boga i duh svetosti odlaze, duhovna zloba, kao potop, pokriva zemlju.

Međutim ovi dokazi se smatraju nedovoljnim da bi se vjera na njih oslanjala. Pa, kakve bi dokaze htjeli imati nevjernici? „Kada se znaci kraja“, kaže skeptik, „ispune, bit će tako jasni da nitko ne može sumnjati“. Ali ako su znaci takve prirode i ispunjavaju se na takav način da primoraju sve da vjeruju u Kristov dolazak, kako to onda može biti kao što je bilo u dane Noine? Ljudi tada nisu bili primorani da vjeruju. Ali osam vjerujućih duša je bilo spašeno, dok je cijeli ostali svijet potonuo u svom nevjerstvu pod vodama potopa. Bog nikada nije otkrio svoju istinu čovjeku na način da ga natjera da vjeruje. Oni koji su htjeli sumnjati u njegovu riječ, našli su široko polje u kome mogu sumnjati i širok put u propast; dok su oni koji su željeli vjerovati, uvijek pronalazili vječnu stijenu na kojoj će počivati njihova vjera.

Pred sam kraj, svijet će biti očvrsnut u grijehu i ravnodušan prema Božjim tvrdnjama. Ljudi će biti nemarni da čuju upozorenja o opasnosti, te zaslijepljeni brigama, zadovoljstvima i bogatstvom. Nevjerni naraštaj će jesti, piti, ženiti se, graditi, saditi i sijati. Ispravno je jesti i piti da bi se održalo tijelo, ali grijeh je u neumjerenosti i proždrljivosti. Bračni zavjet

je svet, ali se rijetko razmišlja o Božjoj slavi. Gradnja, sadnja i sjetva, neophodni za udobno sklonište, hranu i odjeću, su ispravni; ali svijet je u potpunosti otišao za ovim stvarima, tako da ljudi nemaju vremena ni naklonosti da misle o Bogu, Nebu, Kristovom dolasku i Sudu. Ovaj svijet je njihov bog, i sva njihova energija tijela i uma klanjaju se da mu služe. A zli dan je stavljen daleko po strani.

Vjerni stražar koji objavljuje uzbunu videći da dolazi propast, pred narodom se sa propovjedaonica naše zemlje i od strane vjerske štampe, smatra fanatikom, učiteljem opasnih krivovjerja; dok se nasuprot tome predstavlja dug period mira i prosperiteta za crkvu. Tako su crkve umirene da spavaju. Podrugljivac nastavlja da se podruguje, a podsmjehivač da se podsmjehuje i dalje. Ali njihov dan dolazi. Ovako kaže prorok Božji: „Kukajte, jer blizu je dan Gospodnji; dolazi kao zator od Svemogućega. Zato će sve ruke klonuti i svako će se srce čovječje istopiti. I bit će prestravljeni; obuzet će ih trudovi i boli, previjat će se kao rodilja. Čudit će se jedan drugomu, lica će im biti kao lica plamenova.

Evo, dan Gospodnji dolazi – okrutan, s bijesom i gnjevom žestokim – da zemlju u pustoš pretvori i istrijebi iz nje grješnike“. Iz 13,6–9.

Najstrašniji dan! A da li je blizu? Da; i žuri! Veoma žuri! Kakav je opis dao prorok! Pročitajte; i dok čitate, pokušajte da osjetite kako će taj dan biti strahovit: „Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i brzo hita. Gorak je glas dana Gospodnjega, junak će tamo zavikati. Taj će dan biti dan gnjeva, dan tjeskobe i

nevolje, dan propasti i pustošenja, dan mraka i tame, dan oblaka i tmice, dan trube i pokliča protiv utvrđenih gradova i protiv visokih tornjeva. „I kad pritijesnim ljude, hodit će kao slijepci, jer su sagriješili protiv Gospoda; i njihova će se krv prosuti kao prašina, a utroba njihova kao izmetina.“ Ni njihovo srebro ni njihovo zlato neće ih moći izbaviti u dan gnjeva Gospodnjega, nego će svu zemlju proždrijeti oganj revnosti njegove; jer on će brzo učiniti kraj svim stanovnicima zemlje“. Sef 1,14–18.

Sada čujemo uzvike „mir i sigurnost“, počevši sa propovjedaonica, pa sve do birtija. „Gdje je obećanje Njegovog dolaska?“ mrmlja se sa tisuću bezbožnih usana rugača posljednjeg vremena. Ali prizor će se brzo promijeniti. „Jer kada budu rekli, Mir i sigurnost, tada će ih iznenadna zadesiti propast,... i neće pobjeći“. Ruganje oholog rugača uskoro će se pretvoriti u jadikovanje i zavijanje. „Ohole oči čovjekove bit će ponižene i uznositost ljudska bit će satrta; i Gospod će se sam uzvisiti u onaj dan. Jer dan Gospoda Nad Vojskama dolazi na svakog oholog i uznositog, i na svakog koji se uzvisuje – da bi se ponizio.“ Iz 2,11.12. „I u onaj dan bit će pobijenih od Gospoda od jednoga kraja zemlje pa do drugoga kraja zemlje. Neće biti oplakani ni skupljeni ni sahranjeni; postat će gnoj na licu zemlje.“ Jr 25,33.

Posljednja zla, u kojima je ispunjen Božji gnjev, sada čuvani na Nebu, čekajući da milost završi svoje posljednje molbe, brzo će biti izlivena. Nepomiješani gnjev Jehovin! A ni kap milosti? Niti jedna! Isus će skinuti svoju svećeničku odjeću, napustiti prijestolje

milosti, te obući osvetničku odjeću, nikada više nudeći svoju krv da opere grešnika od njegovih grijeha. Anđeli će obrisati posljednju suzu prolivenu nad grešnicima, dok zapovijed odzvanja cijelim Nebom, Pustite ih. Crkva na zemlji koja stenje, plače i moli se, te koja u posljednjoj poruci koristi svu silu da posvuda razglasi posljednje upozorenje, kako se ne bi krv duša našla na njenim haljinama, sada je zašutjela u svečanoj tišini. Duh Sveti je zapisao u njima ove proročke riječi njihovog uskoro očekivanog Gospoda: „Tko je nepravedan, neka i dalje čini nepravdu; i tko je okaljan, neka se i dalje kalja; i tko je pravedan, neka i dalje čini pravdu; i tko je svet, neka se i dalje posvećuje". Otk 22,11.

KONAČNO RAZDVAJANJE

Stihovi 40,41: „Tada će dvojica biti u polju: jedan će se uzeti, a drugi ostaviti. Dvije će mljeti u mlinu: jedna će se uzeti, a druga ostaviti". Ovaj jezik je osmišljen da ilustrira konačno razdvajanje pravednih i zlih. Mnogi muževi i žene, roditelji i djeca, braća i sestre, će se tada rastati, da se nikada više ne sretnu.

ONI KOJI BDIJU, ZNAT ĆE VRIJEME

Stihovi 42–44: „Bdijte dakle jer ne znate u koji čas Gospodin vaš dolazi. A ovo znajte: kad bi kućegospodar znao o kojoj straži dolazi kradljivac, bdio bi i ne bi dopustio da mu kuću potkopa. Zbog toga i vi budite pripravni, jer u čas u koji i ne mislite Sin Čovječji dolazi".

Dan i čas drugog Kristovog dolaska nisu otkriveni u Pismu. Nije istaknuta ni godina u kojoj će se zbiti ovaj slavni događaj. Niti jedan od proročkih perioda ne dopire do drugog Kristovog dolaska. Svetinju je trebalo očistiti na kraju 2300 dana, a Daniel je trebao stajati na svom mjestu na kraju 1335 dana. Međutim da se ovi događaji događaju prije drugog Kristovog pojavka, postoje najjasniji dokazi. Oba ova proročka perioda su okončana 1844.. Međutim ne možemo dati obranu našeg stava u vezi sa ovim periodima u ovom djelu.

Vrijeme od kraja proročkih perioda do Kristovog dolaska je nedvosmisleno vrijeme iščekivanja, straženja. Oni koji straže, kako Gospod zapovijeda, znat će vrijeme. Nitko to neće objaviti, jer to nije otkriveno čovjeku u Pismu. Anđeli to neće obznaniti, iako mogu služiti djeci čovječjoj i sa njima komunicirati. Neće niti Sin. Međutim Otac će to obznaniti kada ponovo progovori sa Neba.

Vjerojatno ne postoji proročanstvo koje bolje opisuje današnje stanje nevjere u svijetu u vezi sa drugim dolaskom, djelomično uzrokovanim fanatičnim pokretima za određivanje vremena, od sljedećeg: „Sine čovječji, kakva vam je to uzrečica o zemlji Izraelovoj govoreći: 'Odužiše se dani i svako se viđenje izjalovi'? Zato im reci: 'Ovako veli Gospodin Gospod: Učinit ću da ta uzrečica nestane, i neće je više navoditi kao uzrečicu u Izraelu'. Nego ti njima kaži: 'Približiše se dani i ispunjenje svakoga viđenja. Jer neće više biti nijednoga lažnog viđenja ni laskavog proročanstva usred doma Izraelova. Jer ja, Gospod,

govorim, a riječ što je budem govorio, ispunit će se, neće se više odgađati. Jer još za vaših dana, dome buntovnički, izgovorit ću riječ i izvršiti je', riječ je Gospodina Gospoda". Ez 12,22–25. Teret ovog proročanstva je vrijeme; zato će riječ koja je ovdje spomenuta da će je Gospod izgovoriti, biti vrijeme.

Otk 3,3, također govori o tome: „Spomeni se dakle kako si primio i čuo – i drži, i pokaj se. Ne budeš li dakle budan, doći ću na te kao kradljivac, a nećeš znati u koji ću čas doći na te". Oni koji ne straže, neće znati čas. Tko straži, znat će čas.

Sadašnje stanje straženja je jasno definirano u 1Sol 5,1–4: „A o vremenima i razdobljima, braćo, nije potrebno pisati vam. Ta i sami dobro znate da dan Gospodnji tako dolazi kao lopov u noći. Jer kad budu govorili: „Mir i sigurnost"!, tada će na njih iznenada navaliti propast, kao trudovi na trudnicu, i neće umaći. Ali vi, braćo, niste u tami, da bi vas onaj dan kao lopov mogao zaskočiti".

Sadašnji položaj straženja i čekanja zahtijeva mnogo vjere i strpljenja. Pavao kaže: „Ne odbacite dakle svoga pouzdanja, kojemu pripada velika plaća. Ta postojanosti vam treba, da biste, izvršivši volju Božju, zadobili obećano. Jer još malo, sasvim malo, i Onaj koji dolazi doći će, i neće zakasniti. A pravednik će od vjere živjeti. I ako otpadne, u njemu nema ugode duši mojoj. Ali mi nismo od onih koji otpadaju na propast, nego od onih koji vjeruju na spas duše". Heb 10,35–39.

Jakov kaže: „Strpite se dakle, braćo, do dolaska Gospodinova! Evo, ratar iščekuje dragocjen rod

zemlje; strpljiv je s njime dok ne primi kišu ranu i kasnu. Strpite se i vi, učvrstite srca svoja, jer se dolazak Gospodinov približio". Pogl. 5,7.8.

Sadašnji položaj i dužnost Božjeg naroda su definirani u Otk 14,12: „Ovdje je postojanost svetih, ovdje su oni koji drže zapovijedi Božje i vjeru Isusovu".

VJERNI I MUDRI SLUGA

Stihovi 45–47: „Tko li je onaj vjerni i razboriti sluga kojega postavi gospodar njegov nad svojom služinčadi da im daje hranu u pravo vrijeme? Blažen onaj sluga kojega će gospodar njegov, kad dođe, naći da tako radi! Zaista, kažem vam: postavit će ga nad svim imanjem svojim".

U ovom prikazu, Krist je predstavljen kao Gospodar vjernog domaćinstva (vidi Marko 13,35; Heb 3,6), koji napušta svoju kuću i predaje brigu o svojoj crkvi svojim slugama. Blagoslov je obećan onim slugama koji vjerno izvršavaju svoju dužnost kada dođe njihov Gospod. Oni trebaju pasti stado Božje, nad kojim ih je Sveti Duh postavio nadglednicima. Dj 20,28. Oni moraju propovijedati riječ. 2Tim 4,2. Oni trebaju paziti na duše kao oni koji moraju položiti račun. Heb 13,17. Ne samo da će davati hranu domaćinstvu, već će je davati u dogledno vrijeme. Oni će propovijedati *sadašnju* istinu. Njihov posljednji posao, prije povratka njihovog Učitelja, bit će da objave njegov dolazak i da poučavaju o neophodnoj pripremi. Oni će žrtvovati društvo i blagoslove doma, i svuda će ići, propovijedajući riječ, trpeći umor tijela

i breme duha. Međutim takvi će imati veliku nagradu u kraljevstvu Božjem. „Tko je taj vjerni i mudri sluga?“ Gdje ćemo ga naći? Odgovor. On se vjerno i mudro brine o interesima vjernog domaćinstva.

1. On je vjeran. Kao vjerni čuvar, on će pravovremeno upozoriti kada vidi mač da dolazi. Njegovo djelo neposredno prije kraja vidi se u sljedećim stihovima: Joel 2,1 „Zatrubite u trubu na Sionu i oglasite poklič na mojoj svetoj gori! Neka dršću svi žitelji zemlje; jer dolazi dan Gospodnji, jer blizu je taj dan“. Iz 58,1: „Viči iz sveg grla, ne štedi ga! Glas svoj kao trubu podigni i objavi mom narodu prijestupe njihove i domu Jakovljevu grijehe njihove“. 2Timoteju 4,1–5: „Ja te stoga zaklinjem pred Bogom i Gospodinom Isusom Kristom koji ima suditi žive i mrtve o pojavku svojemu i kraljevstvu svojemu, propovijedaj Riječ; budi spreman – u vrijeme i nevrijeme; prekori, zaprijeti, opomeni – sa svom strpljivošću i poukom. Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnositi zdrav nauk, nego će po vlastitim požudama sebi gomilati učitelje da im škakljaju uši; i uho će od istine odvraćati, a priklanjati se bajkama. A ti budi trijezan u svemu, podnesi nedaće, izvrši djelo evangelista, službu svoju ispuni“.

2. On je mudar. „Mudar je onaj koji osvaja duše.“ On mora biti mudar. On će razotkriti zabludu, prikazati će zatim istinu u njenoj harmoniji i ljepoti, te tako pridobiti ljude za istinu. Kada postane njegova dužnost da „ukori i prekori“, to će biti u odgovarajuće vrijeme i na odgovarajućem mjestu, i tada sa svim „dugotrpljenjem i doktrinom“. On će proučavati da pokaže sebe „odobrenim od Boga, radnikom koji

ne treba da se stidi, koji ispravno razlaže riječ istine“. 2Tim 2,15.

ZLI SLUGA

Stihovi 48–51: „No rekne li onaj zli sluga u srcu svojemu: ‘Otegnuo se dolazak mojega gospodara’ pa počne tući susluge, a jesti i piti s pijanicama, doći će gospodar toga sluge u dan u koji ne očekuje i u čas za koji ne zna; i rasjeći će ga nadvoje i dodijeliti mu udio među licemjerima. Tamo će biti plač i škrgut zubi“. Ono što zli sluga govori i čini, najjasnije pokazuje položaj i djelo vjernog i mudrog sluge. Zašto zli sluga kaže: „Moj gospodar je odložio svoj dolazak“, jest zato što vjerni sluga objavljuje dolazak svog gospodara. Zašto zli sluga udara vjernog slugu, jest zato što on naviješta dolazak svog gospodara. Vjerni sluga, vjeran svom nalogu da propovijeda „evanđelje o kraljevstvu“ paloj crkvi i svijetu koji se podsmjehuje, trudi se, dok zli sluga udara. Jedan skuplja blago na Nebu, i sprema se da ode kući ka svojoj vječnoj nagradi; dok drugi priziva na svoju glavu nezadovoljstvo Onoga koji je uzvišen i svet, i sprema se da primi nepomiješanu čašu gnjeva Gospodnjeg. Vjerni sluga poneke barem okreće ka pravdi, da zauvijek sijaju kao zvijezde na njegovoj kruni slave, dok zli sluga slijedi svoj silazni pravac i djelo smrti, čineći gorku čašu jada koja ga čeka još gorča. Međutim dolazi dan razdvajanja. Gospod će doći, i rasjeći će nadvoje zlog slugu i odrediti mu njegov dio sa izgubljenima. U sveopćem jauku i škrgutu zuba, sa licemjerima će dobiti dio koji mu

pripada zbog svojih djela.

Pročitajte propast lažnih pastira, pastora posljednje generacije koji dolaze na dan Gospodnji sa svojim haljinama uprljanim krvlju duša. Oni sada viču, Mir i sigurnost, a njihova stada se uzdaju u njih. Oni stoje između nas i naroda, te odvraćaju strijelu istine. Ali njihov dan dolazi, neopisivo užasan. Ovako veli Gospod: „Kukajte, pastiri, i vičite! I valjajte se u prašini, predvodnici stada! Jer vam se navršiše dani za klanje i za raspršenje vaše, i past ćete kao posuda skupocjena. I neće biti utočišta pastirima, ni spasa predvodnicima stada. Čuj glas vapaja pastirā i jauk predvodnikā stada, jer Gospod pustoši pašu njihovu.

I mirni pašnjaci bit će poharani zbog žestine gnjeva Gospodnjega". Jr 25,34–37.

DRUGI KRISTOV DOLAZAK: ILI KRATKO IZLAGANJE O MATEJU DVADESET ČETIRI OD STARIJEŠ. JAMES WHITEA

Naziv originala:
THE SECOND COMING OF CHRIST: OR A BRIEF EXPOSITION OF MATTHEW TWENTY–FOUR BY ELD. JAMES WHITE
1880.

Prijevod sa engleskog:
IVAN ČOLOVIĆ

Redaktura, lektura i korektura:
MATO TOKIĆ

Grafičko oblikovanje, prijelom i dizajn naslovnice:
MATO TOKIĆ

Urednik:
MATO TOKIĆ

Vlastita naklada
MATO TOKIĆ
Vuka, 2022.

Copyright © Mato Tokić, 2022.

www.dobravijest.com

ISBN 978-953-50281-7-8